

Chuyện Tình Xưa Trong Những Năm Thành Hóa

Contents

Chuyện Tình Xưa Trong Những Năm Thành Hóa	1
1. Chương 1: Nhớ Kỹ Tên Ta	1
2. Chương 2: Đoạt Môn Biến	8
3. Chương 3: Tình Yêu Của Hoàng Đế	15
4. Chương 4: Thái Tử Hữu Đường	22
5. Chương 5: Vạn Quý Phi Qua Đời	29

Chuyện Tình Xưa Trong Những Năm Thành Hóa

Giới thiệu

Trong chốn thâm cung, Vạn Trinh Nhi nàng chưa từng nghĩ đến bản thân có một ngày lại nhận được cơ duyên mạnh mẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-xua-trong-nhung-nam-thanh-hoa>

1. Chương 1: Nhớ Kỹ Tên Ta

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nhớ kỹ tên của ta, tên ta là Đỗ Giam Ngôn.”

Năm Chu Kiến Thâm sinh ra, Vạn Trinh Nhi đã mười chín tuổi.

Thời gian luôn đặc biệt vô tình với phụ nữ. Nam nhân mười chín tuổi mới là lúc anh tư phong phát, chuẩn bị cho một phen đại sự, nhưng nữ nhân thì ngược lại, đến tuổi mười chín đã tựa như một đoá cúc trong gió thu, tuy đẹp vô cùng nhưng cũng là biểu hiện cho tuổi xế chiều sắp tới.

Từ lúc bốn tuổi vào cung tới nay, mười lăm năm đã trôi qua, hoàng thượng cũng đã là người khác nhưng Vạn Trinh Nhi vẫn là một cung nữ tầm thường.

Nhìn rất nhiều tỷ muội, có người xuất cung lấy chồng, có người được hoàng thượng nhìn trúng, tuyển làm phi tử, một số lại bị đưa vào đạo quán, Phật đường, rồi cũng có người đã già, tóc bạc trắng lại vẫn tiếp tục làm cung nữ. Còn nàng thì sao? Nay đã mười chín rồi mà vẫn không chiếm được thánh sủng, lẽ nào nàng rồi cũng giống những cung nữ tóc trắng này, sống hết quãng đời còn lại trong cấm cung?

Tử Cầm Thành này thực lớn, đi mãi mà không hết! Thế nhưng mỗi ngày đều sống trong này, đi tới đi lui, mãi mãi vẫn chỉ là những cung điện tường đỏ ngói vàng, tầng tầng lớp lớp, đan xen vào nhau, sau khi nhìn lại cũng vẫn chỉ như vậy.

Cũng không biết khi nào có thể ra khỏi thành xem một chút, không biết khung cảnh bên ngoài tường thành kia sẽ như thế nào.

Vạn Trinh Nhi ngẩng mặt lên nhìn trời. Trên bầu trời, từng phiến mây trắng xóa trôi nhàn nhã, nàng không khỏi buồn bã, lẽ nào cả đời nàng cứ như thế sao?

Lúc này, nàng cùng rất nhiều cung nữ đang đứng ở bên ngoài Thanh Trữ cung của Chu quý phi, chờ đứa trẻ kia được sinh ra.

Tất cả mọi người đều biết đây sẽ là thái tử. Hoàng thượng đến nay vẫn chưa có con nối dõi cho nên đứa bé này chính là kỳ vọng của cả văn võ trong triều.

Sau khi Chu quý phi mang thai, có một dị nhân vào triều, nói rằng, thai nhi này nhất định là một vị thái tử, hơn nữa vẫn thành võ đức, tương lai sẽ trở thành bậc quân chủ hiền minh. Từ ngày đó trở đi, mọi người đều mong đợi đứa bé này sinh ra, ngay cả Tiền hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Đôi lúc thật không hiểu nổi vị Tiền hoàng hậu ấy, rõ ràng hoàng hậu một nước nhưng mọi chuyện đều nhường Chu quý phi chiếm tiên cơ. Bỏ qua cái vỏ bên ngoài, mọi người đều biết, trong cấm cung này, Chu quý phi mới là người thực sự nắm quyền.

Có điều Tiền hoàng hậu lại không hề tính toán, chuyện gì cũng không để tâm, hàng ngày đều tụng kinh niệm phật, làm việc công đức. Song, thật ra, nếu thật sự tính toán thì nàng ấy vẫn không thể sinh con.

Có lẽ đây chính là số mệnh rồi!

Ai cũng biết Tôn thái hậu cũng không thể sinh con, nhưng có thể đem con người khác về nhận làm nhi tử, đứa trẻ ấy cũng chính là đương kim hoàng thượng. Chính hoàng thượng cũng không biết mẹ đẻ mình là ai, vẫn tôn Tôn thái hậu là mẫu thân. Vậy tại sao Tiền hoàng hậu không làm như vậy.

Vạn Trinh Nhi suy nghĩ loạn cả lên, nhưng nghĩ tới đây, nàng không nhịn được muốn cười, chuyện nhà đế vương đâu đến phiên nàng quan tâm?

Chính lúc này, bà đỡ bỗng nhiên chạy ra ngoài điện, lớn giọng hô: “Sinh rồi, là thái tử!”

Bấy giờ mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, là thái tử thì tốt rồi!

Ngay lập tức có nội giám đem tin tức báo cho hoàng thượng. Chỉ chốc lát sau, loan giá của Tôn thái hậu đã vội vàng đi tới mà bà đỡ cũng bế Thái tử đi ra.

Đám cung nữ, nội thị đứng bên ngoài đều nghển cổ nhìn ra, rồi cảm thấy hình như còn thiếu điều gì đó. Một cung nữ đột nhiên khó hiểu nói: “Tại sao Thái tử lại không khóc?”

Mọi người chợt bừng tỉnh, thì ra là thiếu tiếng khóc của Thái tử.

Tôn thái hậu tự mình ôm lấy Thái tử, tỉ mỉ xem xét, hiển nhiên thỏa mãn mười phần. Bà lấy tay vỗ vỗ vào mông Thái tử, nhưng Thái tử lại vẫn không khóc.

Thái hậu có chút lo lắng, bà hỏi bà đỡ, vì sao thái tử lại không khóc?

Bà đỡ nhận lấy Thái tử, Vạn Trinh Nhi thấy bà ta lén véo một vào tay Thái tử, vậy mà người vẫn không khóc. Nàng trầm nghĩ, đứa trẻ này thật kỳ quái, nghe nói mấy đứa nhỏ khi mới sinh đều khóc lớn không ngừng, đứa bé này sao lại không khóc?

Đầu bà đỡ toát mồ hôi lạnh, bà ta nói: “Khởi bẩm Thái hậu, Thái tử trời sinh thần kỳ, khi sinh ra không khóc lóc, đây hẳn là ý trời!”

Tôn thái hậu nhú mày không nói gì, hiển nhiên vẫn còn lo lắng, bà nói: “Ai có thể khiến Thái tử khóc thường mười hai lượng vàng.”

Bọn cung nữ thái giám quay mặt nhìn nhau, có một người lớn mật chạy lên đón lấy Thái tử, nhưng cũng không dám làm gì, chỉ nhìn Thái tử một chút rồi lắc đầu, trao cho người khác.

Vì vậy, Thái tử liền bị mấy cung nữ, nội thị truyền qua truyền lại, nhưng cũng không có ai dám động mạnh. Nếu làm Thái tử bị thương, tội này cũng không nhỏ.

Tới lượt Vạn Trinh Nhi, nàng đón lấy đứa bé. Đứa bé vừa mới sinh ra, sắc mặt tựa phấn hồng, đôi mắt to đen láy có chút giảo hoạt nhìn chăm chăm vào nàng, không khóc cũng không cười, biểu cảm thoát nhìn nghiêm túc dị thường. Nét mặt như vậy lại xuất hiện ở một đứa trẻ vừa mới sinh ra thực là chuyện tình hết sức buồn cười.

Vạn Trinh Nhi không nhịn được cười, nàng cúi xuống dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai của đứa bé.

Lúc ngẩng đầu lên, đứa bé bỗng nhiên cười thật tươi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm: “Cười rồi, Thái tử cười rồi kìa.”

Tôn thái hậu nhận lại Thái tử. Cũng thật kỳ quái, đứa bé vừa rời lòng Vạn Trinh Nhi liền khóc lớn, tiếng khóc vang dội, mấy tầng cung điện cũng có thể nghe tiếng khóc của nó.

Tôn thái hậu cũng bật cười: “Chà, đứa bé này, tiếng khóc thực kinh người!”

Sau đó bà ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Vạn Trinh Nhi: “Người tên là gì?”

Vạn Trinh Nhi vội vã quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ Vạn Trinh Nhi.”

Tôn thái hậu gật đầu: “Về sau, người theo hầu hạ Thái tử!”

Từ ngày hôm đó, Vạn Trinh Nhi dọn tới Đông cung, bắt đầu một đoạn sinh mệnh mới...

Thái tử Chu Kiến Thâm tựa hồ đặc biệt vừa ý Vạn Trinh Nhi, bất luận ai ôm, hẳn đều khóc lóc không ngừng, chỉ khi nằm trong lòng Vạn Trinh Nhi mới chuyển khóc thành cười.

Vì vậy Vạn Trinh Nhi phải ôm đứa trẻ này cả ngày, trừ lúc hăn ngủ nàng mới có cơ hội được nghỉ ngơi.

Những ngày như vậy cũng thật khổ cực, nàng chưa nuôi nấng ai bao giờ, đối với trẻ con hoàn toàn không có kinh nghiệm, hơn nữa đứa nhỏ này lại còn là Thái tử. Mỗi ngày nàng đều phải dồn toàn bộ tinh thần, làm việc cũng vô cùng cẩn thận, chỉ sợ phạm phải sai lầm.

Đôi khi ôm đứa nhỏ đi dạo hoa viên một chút cũng sợ gió lớn thổi vào Thái tử.

Thái tử cũng rất thích được nàng ôm đi, lúc đứng dưới ánh nắng Thái tử sẽ cười toe, cặp mắt đen láy chăm chú nhìn Vạn Trinh Nhi. Nàng cũng không nhịn được vui vẻ, đứa trẻ này thật khiến người ta yêu thương.

Để bảo vệ an toàn cho Thái tử, bên ngoài Đông cung luôn có rất nhiều cấm vệ tuần tra, ngẩng đầu lên là thấy trên tường đầy bóng người.

Những hộ vệ này cũng không mặc áo giáp mà vận cẩm y, lưng đeo trường đao. Dưới ánh nắng, vỏ đao phát sáng lấp lánh.

Vạn Trinh Nhi luôn hí hóp mắt nhìn thị vệ kia, mà thị vệ cũng sẽ nhìn nàng một cái, thì thầm vài câu.

Nàng liền mỉm cười, nàng biết việc này không hợp lễ nghi, nhưng lại nghĩ có lẽ đây là phương pháp duy nhất giúp nàng rời khỏi cung điện này.

Nàng biết Hoàng thượng có lúc đem cung nữ ban cho thị vệ hoặc quan viên, mà quan viên được ban cho cũng sẽ bởi vì.... nữ tử này đến từ trong cung mà đặc biệt ưu ái nàng, đây cũng là con đường tốt.

Nàng ôm Thái tử đi dưới trời nắng, ánh nắng chiếu lên làn da trắng muốt của nàng. Có một cặp mắt đang chăm chú nhìn nàng, nàng biết chủ nhân của đôi mắt ấy là ai, hình như nam tử kia quan hàm tương đối cao, y luôn không kiêng nể gì mà nhìn theo nàng, hoàn toàn không để ý đến cấm kỵ.

Khóe mắt quét nhanh qua cây đao báu bên hông, Vạn Trinh Nhi chú ý tới ngọc bội hình hổ đeo trên thắt lưng y

Nam tử kia đứng bên cửa cung, cái bóng thật dài ngã trên mặt đất.

Vạn Trinh Nhi như vô tình mà lại cố tình bước về phía thân ảnh đó, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của y. Khuôn mặt nàng đỏ ửng, tự thấy hành động của mình thật quá mức ngả ngớn.

Đúng lúc đó, đứa nhỏ trong lòng nàng cất tiếng khóc lớn. Nàng lấy làm kinh hãi, đây là lần đầu tiên đứa bé này khóc trong lòng nàng.

Nàng vội vàng nhẹ giọng dỗ dành Thái tử, thông thả đi lại nhưng Thái tử vẫn khóc nỉ non không ngừng. Nàng có chút hoảng loạn, có lẽ là do sao? Nghĩ vậy nàng bèn ôm Thái tử trở về cung. Vừa mới quay người đã thấy ánh mắt thân thiết của nam tử kia, mặt nàng lại đỏ bừng. Nàng thầm nghĩ, người đó là ai vậy?

Ngày lại qua ngày, khi mùa đông tới, Thái tử cũng vừa được nửa năm.

Tháng mười, trận tuyết đầu mùa đã hạ xuống, toàn bộ hoàng thành đều được phủ một lớp trắng xóa.

Những cây dương trong sân Đông cung đã rụng hết lá, trên đỉnh cây còn đọng lại tuyết, thỉnh thoảng lại có một hai con quạ đậu trên đó, kêu cạc cạc mấy tiếng.

Vạn Trinh Nhi rất thích cái sân nhỏ sau khi tuyết rơi. Tiết trời lạnh như vậy, không thể bằng Thái tử ra khỏi viện, nàng liền nhân lúc chỉ có một mình chuồn ra khỏi phòng. Gió lạnh thổi qua da thịt, lạnh như băng, khiến cho người ta có cảm giác trong mát.

Trong sân càng lúc càng lạnh, cả hoàng thành tựa như cũng lạnh lẽo hẳn đi. Mọi người bắt đầu cố gắng giới hạn hoạt động ở trong phòng.

Cầm y vệ kia vẫn đứng ở cửa cung mỗi ngày, tuyết đọng trên người cũng không nhúc nhích. Nhưng ánh mắt nồng nhiệt kia vẫn đuổi theo Vạn Trinh Nhi, khiến nàng có chút bất an.

Cách một cửa sổ, quan sát thân ảnh cao lớn ấy, Vạn Trinh Nhi lại nghĩ, nam nhân như vậy cũng không giống thái giám trong cung lắm.

Trong cung thái giám và cung nữ cũng có lúc thành đôi, làm một cặp giả phượng hư hoàng, Thái hậu cùng Hoàng hậu đều nhắm mắt cho qua. Dù sao cuộc sống của thái giám và cung nữ cũng quá mức tịch mịch, thiếu mất rất nhiều tình cảm so với người bình thường. Chỉ là, Vạn Trinh Nhi vẫn luôn không thích những thái giám kia, mỗi khi nghĩ tới tiếng nói lạnh lạnh rồi động tác ưỡn ẹo, đôi tay ẩm ướt của bọn họ là nàng lại thấy buồn nôn. Nàng không hiểu vì sao những cung nữ kia lại làm không biết chán, hay là cuộc sống thật sự quá cô đơn rồi!

Nhìn viên cầm y vệ đứng gác cửa cung kia, Vạn Trinh Nhi không nhận được nghĩ thầm, nếu có một ngày được xuất cung, có thể gả cho người như vậy, cũng rất hạnh phúc, có lẽ so với làm quý phi còn hạnh phúc hơn!

Nghĩ như vậy, nàng nở nụ cười. Đột nhiên có một người vỗ vào vai nàng: “Trinh Nhi, cô đang nhìn gì vậy?”

Nàng quay đầu lại, thì ra là tỷ muội ở Nghiên Xuân cung – Lý Hương Nhi.

Mặt nàng hơi đỏ: “Tôi đang nhìn con quạ đen trên cây kia.”

Lý Hương Nhi nhìn ra ngoài một chút, cười hỏi: “Làm gì có con quạ nào?”

Vạn Trinh Nhi lúng túng nở nụ cười: “Lúc cô tới, con quạ đã bay mất rồi.”

Lý Hương Nhi không tin, nói: “Tốt! Cô đã nói như vậy, tôi...” rồi bắt đầu vân vê mặt của nàng, hai người cùng bật cười.

Lý Hương Nhi đột nhiên hỏi dồn: “Trinh Nhi, nói thật đi, rốt cục cô đang nhìn cái gì vậy?”

Vạn Trinh Nhi đỏ mặt, nàng nói: “Không nhìn gì cả.”

Lý Hương Nhi liền kêu: “Tôi biết rồi, cô đang nhìn huynh ấy!” Tay lại chỉ vào thị vệ đứng ở cửa cung.

Vạn Trinh Nhi lập tức lúng túng, nàng vội vàng nói: “Hương Nhi, không được nói bậy!”

Lý Hương Nhi cười cười: “Đừng sợ, tôi không nói cho người khác đâu. Có điều, cô phải nói thật cho tôi biết, có phải cô đang nhìn hắn không?”

Vạn Trinh Nhi cúi đầu: “Liên quan gì đến cô đâu?”

Lý Hương Nhi cười nói: “Đương nhiên liên quan tới tôi rồi, bởi vì huynh ấy là biểu ca của tôi!”

Vạn Trinh Nhi giật mình ngẩng đầu lên: “Là biểu ca của cô?”

“Được rồi, cô lại quên rồi. Tôi đã nói với cô biểu ca của tôi là cầm y vệ mà, chính là huynh ấy đó.”

Vạn Trinh Nhi hướng mắt nhìn ra ngoài, nói: “Sao cô và biểu ca chẳng giống nhau chút nào vậy?”

Lý Hương Nhi bèn cười hì hì: “Đúng vậy, tôi xinh đẹp thế này, huynh ấy làm sao giống được.”

Vạn Trinh Nhi liếc nàng một cái, che miệng cười thầm, không cho ý kiến.

Lý Hương Nhi cúi người thì thầm vào tai Vạn Trinh Nhi: “Có phải cô thích huynh ấy rồi không?”

Vạn Trinh Nhi cả kinh, mắng nàng một câu: “Cô còn dám nói bậy nữa, xem tôi có dám đánh cô hay không?”

Lý Hương Nhi cắn môi cười ha ha: “Cô đừng sợ, biểu ca luôn đứng ngoài Đông cung, dù sao cũng nhìn thấy cô. Hắn đã nói, cô nhất định thích hắn rồi, cho nên mới để tôi tới hỏi cô một chút.”

Vạn Trinh Nhi hừ một tiếng: “Ai thích y, đúng là tự mình đa tình.”

“Vậy là cô có thích huynh ấy không?”

Vạn Trinh Nhi lườm nàng một cái, không trả lời.

Lý Hương Nhi cố ý thở dài, “Xem ra biểu ca tôi tự mình đa tình rồi. Huynh ấy vốn nói muốn nhờ Vương công công giúp đỡ, đem cô cưới về. Thì ra cô lại không thích. Giờ ta đi nói với huynh ấy, để huynh ta còn đi tìm người khác nha!” Dứt lời liền đứng dậy định đi.

Vạn Trinh Nhi vội vàng kéo nàng lại: “Ai nói tôi không thích chàng chứ.” Lời này vừa thốt ra, khuôn mặt liền đỏ bừng.

Lý Hương Nhi che miệng cười: “Chính miệng cô nói đó.”

Vạn Trinh Nhi có chút nóng nảy, nàng nói: “Cô là đồ tồi, suốt ngày chỉ biết trêu đùa người ta.”

Lý Hương Nhi cười hì hì, hỏi: “Như vậy, rốt cuộc cô thích hay là không thích huynh ấy?”

Vạn Trinh Nhi gục đầu xuống, mặt đỏ tía tai, nói có thì xấu hổ, mà nói không thì không nổi, không biết làm gì khác chỉ đành nhẹ nhàng gạt đầu.

Lý Hương Nhi nói: “Sao không nói sớm, làm tôi mất công cả buổi.” Rồi lấy từ trong lòng ra một miếng ngọc hình hổ, nhét vào tay Vạn Trinh Nhi, “Đây là đồ biểu ca đưa cho cô, cô phải cất cẩn thận, đừng để người khác nhìn thấy.”

Vạn Trinh Nhi vội vàng giấu vào trong ngực áo, lòng thấy vừa ngọt ngào vừa thẹn thùng.

“Cô chờ nhé, tôi đi nói với biểu ca để hắn đi cầu Vương công công. Cô yên tâm, Vương công công rất coi trọng biểu ca tôi, ông ấy nhất định sẽ giải quyết được.”

Khuôn mặt Vạn Trinh Nhi đỏ bừng.

Lý Hương Nhi vội vã chạy đi, nàng lại ngoảnh ra cửa sổ một lần nữa, lúc này cảm y vệ đã đổi ban. Nàng biết làm như vậy là sai, nhưng lại không nhận được khát vọng rời khỏi chốn thâm cung này.

Vài ngày sau, Lý Hương Nhi mang tới tin tức, nhưng cũng không như mong muốn của Vạn Trinh Nhi. Có người nói Tôn thái hậu không đồng ý cho Vạn Trinh Nhi xuất giá ngay lúc này, nguyên nhân là vì Thái tử không rời được nàng,

Lý Hương Nhi thở dài: “Ai bảo cô có bản lĩnh khiến Thái tử không rời khỏi mình chứ!”

Vạn Trinh Nhi nhìn Thái tử được cuốn trong tã lót, lòng thầm oán hận, đều do đứa nhóc này làm hỏng việc.

Lý Hương Nhi còn nói: “Có điều, cô đừng lo. Biểu ca của tôi thật sự rất thích cô, Vương công công đã nói, chờ thêm hai năm nữa, Thái tử lớn hơn một chút sẽ nhắc lại chuyện này. Biểu ca bảo tôi nói với cô, huynh ấy sẽ đợi.”

Vạn Trinh Nhi miễn cưỡng cười cười, nói vậy nàng cũng chẳng tin, nam nhân xưa nay đều có mới nói cũ, qua một thời gian nữa có lẽ y sẽ chẳng còn nhớ nàng là ai.

Lý Hương Nhi lại thì thầm với nàng: “Biểu ca tôi tên là Đỗ Giam Ngôn, huynh ấy bảo cô hãy nhớ kỹ.” Nói xong, cô nàng che miệng cười khiến Vạn Trinh Nhi đỏ mặt tía tai, xì một tiếng: “Ai muốn nhớ tên hắn.”

Nhưng trong lòng vẫn không khỏi suy nghĩ, y muốn nàng nhớ kỹ tên y sao?

Người nọ vẫn đứng bên ngoài Đông cung mỗi ngày, Vạn Trinh Nhi hơi do dự, không dám bước ra sân. Có khi ngẫu nhiên gặp gỡ, nàng lại càng xấu hổ, chỉ có thể cười ngượng ngùng. Y vẫn như trước, luôn dùng ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt như vậy khiến nàng có cảm giác như phỏng da đến nơi.

Vẫn nghĩ rằng qua mấy ngày y sẽ quên mất nàng, không ngờ lại không phải. Hai năm đã trôi qua, y vẫn chưa lấy vợ, có lẽ vẫn còn nhớ kỹ hứa hẹn với nàng.

Nhưng ngẫm lại, kia cũng không tính là hứa hẹn gì cả, lòng nàng có chút loạn. Thời gian trôi quá nhanh mà thanh xuân trôi cũng nhanh vậy. Thái tử đã hơn hai tuổi nhưng vẫn không chịu rời khỏi nàng.

Từ khi oa oa học nói, đến bây giờ đã chập chững biết đi, chuyện gì cũng đều ỷ vào nàng, cứ như muốn nàng bảo mẫu cho hẳn cả đời vậy.

Đôi lúc nàng thật hận hẳn, còn nhỏ tuổi như vậy đã liên lụy người khác rồi. Thế nhưng mỗi khi hẳn cười hi ha với nàng, trong đôi mắt đen lấp lánh kia luôn chứa tia quyến luyến, nàng lại không nhịn được mừng rỡ. Đứa nhỏ này tuy là cốt nhục của Chu Quý phi, nhưng vẫn lớn lên bên nàng, tình cảm đối với nàng sợ rằng còn hơn so với mẹ đẻ.

Nàng không khỏi tự hào, thái tử chỉ bám theo nàng thôi.

Tháng tám năm ấy, bộ tộc Ngõa Lạt ở phương bắc tấn công Đại Minh, Vương công công một mực cho rằng hoàng thượng nên ngự giá thân chinh. Mặc dù các đại thần cực lực phản đối, nhưng bởi Vương công công thể khuynh thiên hạ mà Hoàng thượng lại hết sức nghe lời lão, bởi vậy phản đối cũng chẳng tác dụng gì.

Mỗi người đều lấy làm luống cuống, tuy rằng nói tông quân không nên mang theo thái giám, cung nhân, nhưng đây lại là ngự giá thân chinh, đương nhiên phải khác. Có rất nhiều thái giám, cung nữ phải chuẩn bị đi theo quân, tuy là không dám lộ ra ngoài nhưng cũng không nhịn được khóc thầm, tựa như lần này đi là không còn đường về nữa vậy.

Một trận rối loạn như vậy nhưng lại không hề lan tới Đông cung. Bất kể thế nào, Thái tử cũng không thể động vào được.

Vạn Trinh Nhi đã hai mốt tuổi, hàng ngày nàng đều ôm Thái tử ngồi trong hoa viên, có lúc thì dạy hẳn nói, có lúc dạy hẳn đi, có lúc lại cho ăn. Bất kể chuyện gì, Thái tử cũng không chịu cho người khác hầu hạ, chỉ cần mỗi Vạn Trinh Nhi, ỷ vào nàng còn hơn cả nhũ mẫu.

Một ngày nọ, Đỗ Giam Ngôn vốn chẳng bao giờ hé một lời với nàng bỗng khẽ gọi nàng một tiếng: “Trinh Nhi.”

Vạn Trinh Nhi vừa mới ôm Thái tử hồi cung, một mình bước ra sân. Nghe y gọi nàng như vậy thì hơi sững sốt, bởi vì chưa từng nghe thấy giọng nói của y bao giờ nên phải ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ra là y gọi nàng.

Nàng hơi cúi đầu, nói nhẹ: “Chuyện gì vậy?”

Người kia nói: “Ngọc bội ta cho nàng, nàng có mang theo không?”

Nàng gật đầu, không biết vì sao y lại hỏi nàng điều này? Ngập ngừng một lúc, nàng căng thẳng hỏi lại: “Huynh muốn đòi lại sao?”

Đỗ Giam Ngôn lắc đầu, “Không phải, thứ gì mà ta đã tặng đi thì sẽ vĩnh viễn không đòi lại.”

Vạn Trinh Nhi hơi mừng rỡ, vừa ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt thâm tình của người trước mặt. Nàng vội gục đầu xuống, mặt cũng nóng lên.

Đỗ Giam Ngôn nói: “Ngày mai ta phải theo đoàn ngự giá.”

Vạn Trinh Nhi thầm kinh hoảng: “Huynh cũng phải đi sao?”

Đỗ Giam Ngôn gật đầu, hắng hái nói: “Đây là một cơ hội rất lớn, chính là thời cơ để ta kiến công lập nghiệp. Ta nhất định sẽ tạo nên một phen sự nghiệp.”

Thấy Vạn Trinh Nhi nhìn mình hâm mộ, y cười tủm tỉm: “Đợi ta lập được công nhất định sẽ cầu Thánh thượng gả nàng cho ta.”

Năm đó, nam tử trẻ tuổi ấy đã nói như vậy. Ánh mặt trời ngày thu chiếu lên áo y, lóng lánh nhiều màu, ngay cả thân kiếm cũng lấp lánh ánh sáng. Vạn Trinh Nhi nghĩ, y quả là một nam tử anh tuấn.

Y mỉm cười nhìn nàng, bỗng nhiên hỏi: “Tên của ta là gì?”

Vạn Trinh Nhi sửng sốt, không nhịn được cười, “Tên huynh là gì mà chính huynh cũng không biết sao?”

Đỗ Giam Ngôn cũng cười, “Đương nhiên ta biết, nhưng ta muốn biết nàng có nhớ tên ta không?”

Vạn Trinh Nhi hơi ngượng ngùng, nàng cố ý không đáp. Đỗ Giam Ngôn lại không chịu buông tha cho nàng, “Nói đi nào, nàng có nhớ tên ta không?”

Vạn Trinh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, vậy mà y vẫn truy tới cùng, “Thế thì nàng gọi một tiếng đi.”

Nàng mỉm cười, thầm nghĩ cái người này sao mà lằng nhằng, “Ta không gọi.”

Đỗ Giam Ngôn cười nói: “Nàng không gọi làm sao ta biết nàng có nhớ hay không. Gọi một tiếng đi nào. Ngày mai ta đã đi rồi, có thể rất lâu nữa không gặp được nàng.”

Thấy y nói như vậy, Vạn Trinh Nhi có chút chua xót, nàng yếu ớt ngẩng đầu, nam tử kia vẫn đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng mà nồng nàn, “Gọi một tiếng.”

Nàng thở dài, nhẹ giọng hô: “Đỗ, Giam, Ngôn.”

Vừa dứt lời mặt đã đỏ bừng, liền vội vã chạy về cung, nàng nghĩ, hành vi hôm nay thật không hợp lễ nghi.

Ngoài cung, Đỗ Giam Ngôn vẫn đang si ngốc đứng ở nơi đó. Cách một cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng của y, Vạn Trinh Nhi nhịn không được lấy tay che mặt, trong lòng lại thầm nói, chàng hãy mau mau trở về!

Rất lâu sau đó, nàng vẫn còn nhớ lời y nói.

“Nhớ kỹ tên của ta, tên ta là Đỗ Giam Ngôn.”



2. Chương 2: Đoạt Môn Biển

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ta quay đầu lại thì thấy nàng đang tươi cười đứng đó. Ánh nắng hắt tới từ sau lưng nàng. Nàng mặc váy trắng tinh, phất phơ trong gió, vài sợi tóc mai rủ xuống trán.

Sau biến Thổ Mộc Bảo(*), mọi chuyện đều đã thay đổi.

Đại quân của Hoàng thượng bị tiêu diệt toàn bộ, Thánh thượng cũng bị bộ tộc Ngõa Lạt bắt làm tù binh. Khi những tàn binh bại tướng từ tiền phương trở lại thành Bắc Kinh, tâm trạng kinh hoàng đã tràn ngập trong lòng mỗi người.

Vạn Trinh Nhi chưa bao giờ hỏi chuyện bên ngoài, nàng vẫn luôn lặng lẽ cầu khẩn cho Đỗ Giam Ngôn có thể bình an trở lại Bắc Kinh. Tuy tin thất trận truyền về ngày càng nhiều nhưng nàng không hề cảm thấy hoảng loạn, nàng nghĩ, Đỗ Giam Ngôn nhất định còn sống, nàng có thể cảm nhận được tiếng tim đập của chàng, nàng vô cùng tin tưởng, một ngày nào đó, chàng sẽ quay về Bắc Kinh.

Nhưng mà, người nhà những tướng sĩ chết trận suốt ngày than khóc, bất kể là ngày hay đêm, Vạn Trinh Nhi đều có thể nghe được những tiếng khóc thê lương ấy.

Nếu là đêm hôm khuya khoắt, nàng sẽ bị những tiếng khóc này làm cho giật mình tỉnh giấc, sau đó lại một mình ngồi trong bóng đêm trầm tư. Nàng nghĩ, chàng sẽ không chết đâu, chàng đã nói với nàng phải nhớ kỹ tên ta, nàng tin chắc chàng sẽ không chết như vậy.

Quân Ngõa Lạt ngày càng tới gần kinh thành, được đám quan viên hết lòng ủng hộ, Thành vương đã xưng đế, như vậy có thể tránh cho tộc Ngõa Lạt lấy ra Thánh thượng uy hiếp Đại Minh.

Tuy rằng Vạn Trinh Nhi chẳng hề quan tâm chính sự, nhưng đối với việc này nàng vẫn bứt rứt không yên, nàng vẫn nghĩ Đỗ Giam Ngôn phải ở cùng với Thánh thượng, về sau có vua mới rồi, liệu còn ai muốn đi nghênh Thánh thượng trở về? Nếu không có ai đi nghênh tiếp Thánh thượng thì Đỗ Giam Ngôn cũng chẳng thể trở lại.

Nghĩ là vậy nhưng nàng cũng chỉ biết nhìn tình hình tiếp diễn. Ngay cả Tôn Thái hậu cũng không thể ngăn cản, nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ thì có thể làm gì?

Trong khoảng thời gian này, người đau thương nhất là Tiễn Hoàng hậu, nàng ngày đêm khóc lóc không ngừng. Mỗi lần Vạn Trinh Nhi đi qua cung của nàng đều nghe thấy tiếng khóc. Nàng cũng không nhịn được bi thương, Đỗ Giam Ngôn, rốt cục chàng đang ở nơi nào?

Bởi khóc quá nhiều, không lâu sau đó, mắt của Tiễn Hoàng hậu đã bị mù. Thế nhưng trong lúc tình huống nguy cấp thế này, chuyện Hoàng hậu bị mù cũng chẳng khiến người ta chú ý.

Vạn Trinh Nhi cho rằng nàng ấy rất đáng thương, tuy là hoàng hậu cao quý nhưng cũng không được phu quân đặc biệt sủng ái, mà lúc này, người đau khổ nhất cũng lại là nàng. Nếu sự tình cứ thế này, sợ rằng Thái tử cũng sẽ bị liên lụy.

Vì vậy nàng thường mang Thái tử tới thăm Hoàng hậu, mà Chu Quý phi cũng hay tới cung hoàng hậu để bầu bạn. Hai người phụ nữ vẫn thường ôm đầu khóc lóc, đoạn thời gian này có lẽ là những ngày hòa thuận nhất của bọn họ.

Quay lại nhìn Thái tử, đứa nhỏ này không biết thế sự ra sao, vẫn vừa cười vừa nghịch mấy món đồ chơi.

Tôn Thái hậu, Tiễn hoàng hậu và Chu Quý phi cũng đều mờ mịt không biết phải làm sao. Mấy người phụ nữ này mặc dù lúc tranh đấu hậu cung thì lắm mưu nhiều kế, nhưng gặp chuyện như vậy, các nàng cũng bất lực.

Tôn Thái hậu có chút do dự nhìn Thái tử: “Nếu thật sự đánh vào được...” Bà liếc mắt nhìn Vạn Trinh Nhi nhưng không nói tiếp.

Vạn Trinh Nhi cắn răng, quỳ xuống đất nói: “Thái hậu yên tâm, nếu quân địch đánh vào, nô tỳ sẽ ôm Thái tử nhảy xuống giếng, nhất định sẽ không để Thái tử chịu uất ức.”

Bỗng chốc mắt mọi người đều đỏ hoe, Tôn Thái hậu nhẹ nhàng kéo Vạn Trinh Nhi dậy, lệ chảy nhòe mắt: “Đứa bé ngoan, đã làm khó người rồi.”

Vạn Trinh Nhi không khỏi rơi lệ, nàng thầm nghĩ, Đỗ Giam Ngôn, chàng bây giờ thế nào rồi?

Trận chiến bảo vệ Bắc Kinh nhờ vào sự ngoan cường của dân chúng cuối cùng cũng giành thắng lợi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Quân Minh cũng thừa thắng truy kích, đem phòng tuyến đẩy mạnh lên phía Bắc.

Tháng tám, năm đầu Cảnh Thái, Thượng hoàng về triều, bấy giờ một năm sau khi ông ta rời khỏi thành Bắc Kinh.

Tộc Ngõa Lạt chủ động nghị hòa, trận chiến này, cuối cùng Đại Minh cũng thắng.

Nhưng mọi người không thể quên được chuỗi ngày kinh hoàng ấy. Sau biến Thổ Mộc Bảo, văn võ cả triều cùng nhau khóc rống ngoài cửa cung, tiếng khóc kinh động toàn bộ cấm thành. Tình cảnh một năm này quả thật vô cùng thê lương.

Hoàng thượng vừa về triều đã bị đón vào Đông An môn ở Nam cung, từ đấy hoàng toàn bị giam lỏng. Mà tân đế rốt cục cũng có thể ra tay với những người ủng hộ cựu đế. Đất nước vừa hòa bình cũng là lúc một cuộc chiến khác bắt đầu.

Tân thái hậu cùng hoàng hậu đã tiến cung. Thái hậu bây giờ họ Ngõ, Hoàng hậu họ Uông.

Ta bắt đầu có ký ức là năm bốn tuổi. Đó là một buổi chiều thu, ta đứng dưới một gốc dâu trong viện, tán cây lúc lỉu những chùm dâu đỏ tía.

Hôm nay là một chiều thu quang đãng, bầu trời trong xanh, những đám mây trắng nhàn nhả trôi bồng bềnh, có vài con muỗi bay qua người ta, bọn chúng cũng không thêm để ý ta.

Ta hết quay trái lại quay phải thì nhìn thấy một con mèo trắng đi tới bên cạnh, nó nhìn thoáng qua hình rồng trên áo ta, tựa hồ rung mình một cái rồi chạy vụt vào bụi hoa, không còn nhìn thấy đâu nữa.

Ta ngẩng đầu, một trận gió thổi tới khiến những quả dâu trên cành rung rinh không ngừng. Ta nhắc chân đá vào thân cây nhưng cây lại không thêm động đậy, còn mấy quả dâu vẫn đang đong đưa. Ta lo lắng chờ đợi. Cuối cùng cũng có một quả như sắp rơi cành, ta hé sẵn miệng chờ nó rơi xuống.

Nhưng một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn bỗng vươn ra đỡ lấy quả dâu. Ta quay đầu lại thì thấy nàng đang tươi cười đứng đó. Ánh nắng hắt tới từ sau lưng nàng. Nàng mặc váy trắng tinh, phất phơ trong gió, vài sợi tóc mai rủ xuống trán. Nàng mỉm cười nhìn ta tựa như nàng tiên lạc xuống trần gian vậy.

Nàng hỏi ta: “Thái tử muốn ăn dâu sao?”

Ta ngây ngốc gật đầu, nụ cười vui vẻ của nàng đã khiến ta quên mất hương vị trái dâu kia thế nào. Nàng nói: “Phải rửa đã rồi mới được ăn”, sau đó liền dắt tay ta đi về phía cung điện.

Ta vừa đi vừa không nghiêng đầu ngắm nàng, người con gái mỹ lệ này chính là thị nữ của ta – Vạn Trinh Nhi.

Trong tám năm về sau này, cho dù hoàn cảnh có gian nan cỡ nào, nàng vẫn luôn luôn bầu bạn bên cạnh ta, mà ta, bất kể tình thế khó khăn đến đâu, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng thì lòng sẽ ngập tràn dũng khí.

Ta tin rằng từ khi bốn tuổi – lúc bắt đầu có ký ức ấy, ta đã yêu nàng mất rồi.

Năm đó, trước khi mùa đông đến ta đã bị thúc phụ đuổi ra khỏi hoàng cung mà dọn tới ở hành cung được xây dựng tạm bợ. Ta biết thúc phụ vẫn muốn phế bỏ tước vị thái tử của ta, nhưng bởi ông không có con nối dõi, mà cũng bởi phẩm của ta là Uông hoàng hậu kịch liệt phản đối nên việc này mãi vẫn chưa được hiện.

Thê tử của thúc phụ, cũng chính là Ôn hoàng hậu, sinh hạ được hai con gái, vẫn dốc sức tranh đấu không ngừng với Hàng quý phi. Bà hết sức ngăn cản thúc phụ phế bỏ ta nhưng ta nghĩ bà hẳn có ý khác. Khi đó, Hàng quý phi vừa có thai, nếu sinh được con trai thì sẽ là uy hiếp rất lớn đối với địa vị của thắm. Thế nhưng ta vẫn vô cùng cảm kích người phụ nữ này. Lúc này tất cả mọi người đều phản bội chúng ta, mẫu thân của ta và Tiễn hoàng hậu cùng bị giam lỏng nơi Nam cung, làm bạn với phụ thân, Chu thái hậu mặc dù không bị giam lỏng nhưng bản thân bà cũng khó tự bảo toàn.

Có một khoảng thời gian, Ôn hoàng hậu vẫn thường gọi ta vào gặp, có lẽ bà cũng không thật sự yêu quý ta nhưng thái độ cũng an ủi ta phần nào trong cơn tuyệt cảnh.

Nhưng mười tháng sau, khi cuối cùng Hàng quý phi cũng sinh được một đứa con trai, ta liền phải chấp nhận số phận bị phế, mà bà cũng vậy.

Sau ngày đó, ta trở thành Nghi vương, còn thắm thì dắt theo hai đứa con gái vào ngụ tại Ngênh Xuân cung.

Khi ấy, ta mới có năm tuổi nhưng cũng đã hiểu được rất nhiều việc.

Con người ta luôn phải trong gian nan, cực khổ mới trưởng thành lên được.

Thời điểm ta năm tuổi, bên cạnh ta chỉ có người con gái ấy bầu bạn. Nghi vương phủ nơi ta ở là một chốn hoang vắng, chỉ có hai gian viện, so với quan viên tứ phẩm còn không bằng.

Trong phủ, ngoài nàng ra thì chỉ còn một bà già phụ trách nấu ăn, hai gia đình, sớm tối đều có cấm y vệ vây quanh bảo vệ ta chặt chẽ.

Tiếng là bảo vệ nhưng chẳng thà nói là giám thị. Tuy ta còn nhỏ nhưng cũng là mối nguy đối với thúc phụ.

Ta luôn nhớ về chiều thu êm ả khi còn ở Đông cung ấy, nhớ về bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dưới ánh mặt trời đỏ, quả dâu màu tím ánh lên làn da đường như trong suốt của nàng.

Bây giờ nàng phải làm việc vất vả suốt cả ngày, giặt quần áo cho ta, chăm sóc việc ăn uống thường ngày, thu dọn phòng ốc. Nàng tuy là cung nữ nhưng ta tin rằng, lúc còn ở trong cung, nàng chưa bao giờ phải làm những việc nặng như thế. Vậy mà nàng vẫn im lặng chịu đựng, không một câu oán hận.

Ta đưa mắt tìm kiếm thân ảnh bận rộn của nàng, nhìn bộ váy trắng nàng mặc, bởi vì không được thay mới, phần gấu váy đã có chút tả tơi, nhưng nàng vẫn mãi mãi thanh khiết như vậy, mềm mại như vậy. Đôi chân thon nhẹ bước trên mặt đất không động một hạt bụi.

Trong lúc nàng làm việc, ta luôn hỏi không ngừng: “Phụ thân ta đâu?”

“Ở tại Nam cung.”

“Mẫu thân ta đâu?”

“Ở cùng với phụ thân của ngài.”

“Vì sao ta không được gặp họ?”

Nàng liền thở dài, dừng công việc lại, sau đó ôm đầu ta khuyên nhủ: “Đừng sốt ruột, một ngày nào đó người sẽ được gặp lại họ thôi.”

Đầu ta dựa vào bờ ngực mềm mại của nàng, ngửi hương thơm thoang thoảng trên người nàng, rốt cục ta cũng thỏa mãn thở dài. Có thể gặp cha mẹ hay không, ta cũng không để ý. Ta hoàn toàn không còn nhớ rõ hình dáng của họ ra sao nữa, thế nhưng ta biết, chỉ cần ta hỏi nàng như vậy, nàng sẽ thương xót ôm ta vào lòng, cho ta dựa vào người nàng. Ta thích loại cảm giác này, chỉ trong khoảnh khắc này, ta biết, nàng là của ta.

Nhưng nàng cũng không thuộc về ta.

Mỗi tháng đều có một cung nữ lặng lẽ tới tìm nàng, hai người các nàng luôn thì thầm nói chuyện. Ta không biết bọn họ nói cái gì nhưng mỗi lần cung nữ đó đi khỏi, nàng đều ngồi lặng lẽ rơi lệ, ta thấy nàng vẫn thường cẩn thận vuốt ve một khối ngọc bội hình hổ.

Nàng luôn yêu thương miếng ngọc bội ấy khiến ta tức giận vô cùng. Trong trí nhớ mông lung của ta, có khuôn mặt của một nam tử cao lớn trắng kiện. Nam tử kia và nàng luôn lẳng lặng nhìn nhau, thâm tình trong mắt tựa hồ có thể làm tan chảy sắt đá. Tuy không hoàn toàn xác định nhưng ta tin khối ngọc đó có quan hệ rất lớn với nam tử nọ.

Nhưng ta cũng không lộ sự phần nộ của mình ra ngoài, đối với sự khác thường của nàng, ta luôn tỏ ra không biết gì cả.

Sau đó không lâu, Hàn lâm học sĩ Từ Hữu Trinh bắt đầu dạy ta học kinh văn, ông là phó Đô ngự sử, đồng sự của Dương Thiện. Trong lúc dạy học, ông ta vẫn hay nhắc tới việc Dương Thiện tới tộc Ngõa Lạt tiếp phụ hoàng quay về, ta nghĩ hẳn ông ta có điều bất mãn với tân đế.

Ta cũng bất mãn với tân đế, ông ấy phế tước vị thái tử của ta lại còn nhốt phụ hoàng, mẫu hậu vào Nam cung.

Khi ta lên chín tuổi, cơ hội đã tới. Thái tử Chu Kiến Tề chết yếu, ta chưa bao giờ gặp qua đường đệ nhưng từ ngày nó sinh ra, ta vẫn luôn âm thầm cầu nguyện cho nó mau mau chết đi.

Thúc phụ lại không còn có nói dối, chỉ cần ông ta chết, ta lại có cơ hội bước lên vị trí thái tử một lần nữa. Không biết có phải trời đã nghe được lời cầu nguyện của hay không mà Kiến Tề chỉ sống tới bốn tuổi đã chết đi.

Khoảng thời gian này, mỗi ngày ta đều lo lắng chờ đợi, thế nhưng thúc phụ ta mặc kệ ý kiến của triều thần, không muốn lập ta làm thái tử.

Ta biết ông ấy vẫn luôn đề phòng cha con chúng ta, sợ một ngày chúng ta sẽ lấy ngôi hoàng đế của ông.

Cầm y vệ bên người ta cũng càng ngày càng nhiều, đó đều là người thúc phụ phái tới giám sát ta.

Ta bắt đầu thử mua chuộc một ít người. Những việc này đều là thầy ta Từ Hữu Trinh âm thầm tiến hành. Ông ấy luôn biết cách vừa đầm vừa xoa, lấy đại nghĩa để giảng giải, bởi vậy đám cầm y vệ theo dõi ta dần dần đã trở thành người của ta.

Về sau ta còn đích thân nói chuyện với chỉ huy của cầm y vệ Vương Quảng Minh, khiến hắn hiểu được, cuối cùng thúc phụ cũng sẽ chết mà ông lại không có con trai, như vậy sau khi thúc phụ chết, thiên hạ này sẽ thuộc về ai đây? Chỉ cần suy nghĩ một chút thì ai cũng có thể đoán được,

Ta nghĩ trong thời gian ấy, thúc phụ và ta đều thống khổ như nhau.

Thái giám Tào Cát Tường hầu ta từ nhỏ đã liên hệ được với ta. Hắn nói, thúc phụ ở trong cung hoan ái với rất nhiều nữ tử, muốn sinh một đứa con trai, nhưng dù có nỗ lực đến mấy, cũng không được như nguyện, trái lại thân thể ông ta lại ngày càng yếu.

Càng như vậy, thúc phụ lại càng sốt ruột, lại càng hoan ái với nhiều nữ tử, đây chính là một vòng tuần hoàn đáng sợ. Ta nghĩ cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa ông ta sẽ rời nhân thế.

Thời cơ thực sự đến vào năm ta mười một tuổi.

Thúc phụ của ta không chịu nổi phải lo nghĩ bất an cùng thanh sắc thỏa thích trong thời gian dài như vậy, rốt cục trở bệnh không dậy nổi nữa. Đây chính là cơ hội của chúng ta, là cơ hội mà ta và phụ hoàng đã đợi tám năm nay.

Tám năm nói dài cũng không dài, mà bảo ngắn cũng không ngắn. Trong tám năm, từ một đứa nhỏ ngây thơ, ta đã biến thành thiếu niên mười một tuổi, mặc dù trong mắt nhiều người, ta vẫn còn quá nhỏ, nhưng ta đang dần dần nắm chắc lực lượng trong tay, lẳng lặng tìm kiếm thời cơ.

So với đồng lứa, ta đã trưởng thành hơn nhiều lắm, cũng giỏi về quyền mưu, dù sao thiên hạ này cũng sẽ là của ta.

Một buổi tối, có một nam tử bỗng nhiên tới thăm. Hắn là cầm y vệ đến từ Nam cung thông qua Tào Cát Tường nỗ lực tới gặp ta.

Hắn quỳ trước mặt ta. Ta chăm chú nhìn mặt hắn, sau đó lại nhìn thoáng qua trường đao bên hông hắn. Ta nghĩ nhất định mình đã từng gặp nam tử này rồi, cách đây rất rất lâu, từ lúc ta còn chưa có ký ức, đã gặp qua rồi.

Một loại cừu hận bỗng này lên trong lòng ta, ta nghĩ hắn đoạt thứ gì đó của ta.

Từ Hữu Trinh tỉ mỉ nói cho hắn kế hoạch mà chúng ta sẽ thực hiện vào đêm mai. Hắn lặng lẽ nghe, từng việc đều nhớ trong lòng. Ta lạnh lùng nhìn hắn, một suy nghĩ bỗng hiện lên, cho nên khi hắn nói lời cáo từ ta còn quên cả trả lời.

Ta nhìn thấy trong đình viện ngập ánh trăng, Vạn Trinh Nhi lặng lẽ đứng dưới một gốc dương, ta biết nàng đang chờ ai.

Nam tử kia đi ra khỏi phòng liền thấy Vạn Trinh Nhi đứng dưới tàng cây. Tuy đã tám năm, nhưng ta tin Vạn Trinh Nhi vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

Hắn không chần chờ bước về phía nàng, ta còn nhìn thấy rõ ánh lệ trong mắt nàng.

Cảm giác này khiến ta như phát điên.

Hai người kia lặng lẽ nhìn nhau thật lâu, hắn hỏi nàng: “Còn nhớ tên ta không?”

Vạn Trinh Nhi gật đầu: “Thiếp vẫn nhớ rõ, mỗi đêm thiếp vẫn thầm gọi tên chàng trong lòng. Đỗ Giam Ngôn.”

Nữ nhân thất tiết này, nàng lại dám gọi tên nam nhân khác.

Năm mười một tuổi, ta so với những người cùng tuổi càng thêm ích kỷ, sự suy tính thiệt hơn cho ngôi vị thái tử đã khiến ta hình thành thói quen này, chỉ cần là của ta, ta sẽ nắm thật chắc, quyết không để người khác cướp đi.

Ta quan sát thân ảnh của hai người rồi chậm rãi bước vào phòng, Chỉ huy sứ cấm vệ Vương Quảng Minh đứng trong bóng tối, hắn cầm tới danh sách những người tham gia kế hoạch ngày mai.

Ta hỏi: “Người nhìn rõ người kia chưa?”

Hắn gật đầu.

Ta nói: “Giết y, ngày mai thừa lúc hỗn loạn, giết y đi.”

Trong mắt hắn xẹt qua một tia âm trầm, sau đó gật đầu.

Người này bản tính hiếu sát, ta cực kỳ tán thưởng loại cá tính này, nhờ nó ta có thể làm được rất nhiều việc.

Sự việc này sau được sử gia gọi là biến đoạt môn, xảy ra vào tháng giêng năm Nhâm Ngọ. Bấy giờ, thúc phụ ta đã lâu ngày không vào triều.

Ngày hôm đó lại có rất nhiều đại thần liên hợp dâng tấu chương, thỉnh cầu lập ta làm thái tử, bởi vì bọn họ đều sợ thúc phụ ta đột nhiên chết đi.

Nhưng cho dù như thế, thúc phụ vẫn không đồng ý.

Ban đêm, ta cùng mấy người Vô Thanh hầu Thạch Hanh, Dương Thiện, Từ Hữu Trinh, mang theo một ít cấm vệ tiến về Nam cung. Trước cửa cấm cung, chúng ta bị bọn thân binh của thúc phụ cản lại.

Một cuộc chiến nhỏ nhanh chóng được triển khai.

Ta đứng sau Từ Hữu Trinh, lắng nghe âm thanh hai bên giao đấu. Với ta mà nói, giờ khắc này thật khiến người ta hưng phấn, ta sắp sửa cải biến lịch sử, đoạt lại những gì vốn thuộc về ta.

Quân địch thật mạnh mẽ, trong một chốc ta chợt cảm thấy quân mình sắp không địch lại được. Nhưng chính lúc này, phía sau quân địch chợt náo loạn, ta biết Tào Cát Tường đã tới. Hắn đem theo một đám thái giám và một ít cấm vệ lên đến từ phía sau, bên ta thừa lúc loạn xông lên.

Ta cười ha hả nhìn tất cả, không còn chút cảm giác nguy hiểm nào.

Cuộc chiến trong bóng tối tựa như một vở kịch câm. Để không kinh động tới hoàng thượng đang mang bệnh, quân địch không lên tiếng, mà bên ta lại không muốn kinh động tới nhân mã bên kia nên càng không thốt một lời. Vì vậy, chiến trường chỉ có âm thanh lưỡi đao chém vào máu thịt.

Cho dù trong bóng đêm nhưng ta vẫn nhìn rõ nét mặt của những kẻ địch trước khi chết, sự đau đớn, sợ hãi đã không che giấu họ, cơ thể co quắp, ngũ quan vạn vẹo, vào thời điểm ngã xuống lại thập phần thông thả.

Kẻ địch chiến đấu tới những người cuối cùng, không một ai đầu hàng. Khi họ chết hết thì một đồng thi thể đã chất đầy cửa cung.

Ta bước qua đám thi thể, cái cảm giác giẫm lên máu thịt này khiến ta run sợ, ta dốc sức nén cơn buồn nôn.

Sau đó, chúng ta thuận lợi bước vào Nam cung, không còn ai ngăn cản. Khi ấy đã là canh tư.

Cửa Nam cung bị khóa chặt, không ai có chìa khóa. Ta sai cấm vệ dùng đao kiếm mở cửa, không lâu sau, cửa đã mở ra.

Bên trong tối om, mọi người nhìn nhau, tới lúc này, tựa hồ không có ai dám tiến thêm một bước.

Bỗng có một người nắm một ngọn đèn dầu bước ra, ánh đèn rọi lên khuôn mặt hắc, là hắc, Đỗ Giam Ngôn, đi đằng sau chính là phụ hoàng của ta.

Mọi người lập tức quỳ sụp xuống, tung hô vạn tuế.

Tại thời điểm quỳ xuống, trong đầu ta lại tính toán làm sao để giết hắc. Ta biết hắc vẫn liều mạng bảo vệ phụ hoàng, kể cả lúc ở tộc Ngõa Lạt cũng chưa bao giờ rời khỏi phụ hoàng một bước. Một công thần như vậy nhất định sẽ được luận công ban thưởng, đến lúc đó hắc sẽ cầu được lấy Trinh Nhi của ta.

Mọi người lũ lượt vây quanh phụ hoàng, Đỗ Giam Ngôn lại lạc về phía sau. Ta liếc nhìn Vương Quảng Minh một cái, hắc đã ngầm hiểu.

Hắc cố ý đi tới phía sau Đỗ Giam Ngôn, sau đó giơ đao lên.

Ánh đao mỹ lệ ấy, lướt một đường cong duyên dáng giữa trời đêm ngay trước bình minh. Khi ánh đao hạ xuống tới nơi, ta chợt nhớ tới đôi tay xinh đẹp của Vạn Trinh Nhi. Đôi tay trong ánh nắng ngày thu đẹp tựa ngọc thạch, từ này về sau, đôi tay ấy đã thuộc về ta.

Ta cười lạnh nhìn bóng hắc ngã xuống, không một âm thanh nào phát ra, hắc đã chết như vậy. Không ai chú ý tới, mọi người đều chuẩn bị cho tân hoàng đăng cơ, trong trời đất này chỉ có ta biết, không, còn Vương Quảng Minh nữa, hắc cũng biết.

Sau biến đoạt môn, Vạn Trinh Nhi nhanh chóng nhận được tin Đỗ Giam Ngôn đã chết. Buổi tối hôm ấy, mọi người đều ra ngoài, đi làm việc đại sự của bọn họ. Dưới ánh đèn nạng ngồi may áo cho Chu Kiến Thâm, ngọn đèn tỏa ánh sáng mờ nhạt.

Đó là một đêm tuyết rơi.

Ngoài cửa sổ, khoảng sân bị phủ một mảnh trắng xóa, thi thoảng lại có tiếng hai con quạ kêu lên.

Nàng đang thêu một bộ y phục mới màu vàng, trên áo có hoa văn rồng, chỉ có hoàng đế tương lai mới được mặc y phục như vậy. Nàng chăm chú thêu từng mũi, vừa lắng nghe tiếng trống canh bên ngoài. Không biết sự tình tiến hành thế nào, không biết Hoàng thượng có bình an, Thái tử có bình an, còn Đỗ Giam Ngôn nữa, chàng có bình an không?

Một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ khiến ánh nến chập chờn, nàng ngẩn người, ngón tay run lên, cây kim chợt đâm lên ngón tay. Một giọt máu nhỏ xuống, rơi vào mắt rồng trên áo, tựa như giọt lệ máu.

Lòng nàng thấy căng thẳng, dấu hiệu này thật đáng sợ!

Buông áo xuống, nàng lo lắng đi lại trong phòng.

Phương đông, trời đã dần sáng, nắng bước ra sân, nhìn về phía hoàng thành, hình như không có động tĩnh gì.

Bỗng nhiên, tiếng chuông trống vang lên, nàng hoảng sợ vô cùng.

Chuông vang chín tiếng, lẫn với tiếng trống, ngừng rồi lại vang chín tiếng liên tiếp, chính là lúc tân đế đăng cơ.

Lái buôn đang bày sạp bên đường chợt ngừng tay, những người đi trên đường dừng bước, nhóm phụ nữ cũng ngừng bàn luận, mọi người cùng hướng về phía cấm cung.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao: “Hoàng thượng đã băng hà sao?”

Vào ngày trời đông ấy, Vạn Trinh Nhi đứng lặng giữa đường phố Bắc Kinh, ánh mắt nàng dường như xuyên qua đám sương sớm, tân đế đăng cơ, cuối cùng cũng đăng cơ rồi.

Cảnh Thái hoàng đế trong cung Nhân Thọ giật mình hỏi nội thị: “Đã xảy ra chuyện gì? Ai đang gióng chuông vậy?”

Đám nội thị đều quỳ rạp xuống, khóc thất thanh: “Là Thái thượng hoàng, ngài ấy đã trở về!”

Cảnh Thái hoàng đế sững người một lúc lâu, rồi cười khổ nói: “Tốt, tốt, như vậy cũng tốt.”

Người đàn ông trung niên này chậm rãi nằm lại giường, lẩm bẩm: “Rốt cuộc cũng tới rồi.”

(*) biến Thổ Mộc Bảo: là cuộc chiến xảy ra vào ngày 8 tháng 9 năm 1449 tại biên giới Trung Quốc giữa quân đội nhà Minh và lực lượng của bộ lạc Ngõa Lạt (Oirat) Mông Cổ.



3. Chương 3: Tình Yêu Của Hoàng Đế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh tà dương đỏ như máu, Vạn Trinh Nhi đứng một mình dưới gốc dâu, tâm tư lại dần bay xa, đã từng có một người nói với nàng: “Nhớ kỹ tên ta.”

Trong con mắt của Vạn Trinh Nhi, từ lúc Chu Kiến Thâm lần nữa bước lên ngôi vị thái tử đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Ngài hiệp trợ phụ thân của mình diệt trừ dư nghiệt của cựu đế, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, đuổi tận giết tuyệt, dốc hết tâm trí. Có lúc, nàng không nhận được nghĩ rằng, đây thật sự là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi sao?

Đầu xuân, một lần nữa, nàng dọn vào Đông cung, khi ấy cũng là lúc cuộc tàn sát đã kết thúc.

Bảy ngày sau, Cảnh Thái hoàng đế ở Nhân Thọ cung không bệnh mà mất. Trước khi ông mất, người ta thấy thái tử dẫn theo nội thị xuất hiện ở Nhân Thọ cung. Không lâu sau khi thái tử rời đi, ông đã qua đời.

Sau khi ông chết, toàn bộ nữ tử từng được ông sủng hạnh bị giết chết để tuần táng, ngay cả mẫu thân của ông Ngô thái hậu và thê tử Hàng hoàng hậu cũng không thoát.

Mà tất cả cung nữ cùng thái giám từng hầu hạ ông cũng đều xử tử.

Thời điểm ấy, trong cung ngập tràn gió tanh mưa máu, nơi nơi đều thấy những cung nhân đang lẫn trốn.

Từng có một cung nữ kinh hoàng chạy tới Đông cung, Vạn Trinh Nhi đem cô giấu ở gần đấy, nhưng không bao lâu đã bị Chu Kiến Thâm phát hiện, ngài liền tự tay đến áp giải cô ta. Vạn Trinh Nhi vẫn nhớ rõ tiếng kêu khóc thảm thiết của cô ấy lúc bị kéo đi, tiếng kêu vẫn thường xuất hiện trong giấc mộng của nàng, khiến nàng kinh sợ không thôi.

Nàng hỏi Thái tử: “Cần gì phải giết nhiều người như vậy?”

Thái tử nhìn nàng, lạnh nhạt trả lời: “Diệt cỏ không diệt tận gốc, hậu họa vô cùng.”

Nàng không hiểu chỉ mấy người cung nhân thì có thể gây được hậu họa gì, nhưng nàng cũng không thể nói nữa. Nàng chỉ là một cung nữ, việc này vốn không liên quan tới nàng.

Cuộc thanh trừng diễn ra rất lâu, kéo ra một đám người, giết chết một nhóm lớn, ngay cả Vu Khiêm cũng bị tru di cửu tộc.

Tân đế thể hiện quyết tâm xưa nay chưa từng có.

Những người duy nhất còn sống sót là phế hậu của Cảnh Thái – Uông hoàng hậu và hai cô con gái của bà, bởi vì bà từng lên tiếng vì Thái tử nên may mắn thoát nạn.

Khi hè đến, kinh thành cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

Bây giờ Vạn Trinh Nhi không cần làm bất cứ việc gì, trừ Thái tử ra, nàng là người có quyền nhất Đông cung này. Bởi vì nàng từng cùng Thái tử trải qua hoạn nạn, cho nên nàng nhận được ân sủng đặc biệt từ Thái hậu và Hoàng hậu.

Nhưng nàng bắt đầu cảm thấy cuộc sống này quá mức cô quạnh. Khi nhận được tin Đỗ Giam Ngôn mất, nàng cũng không quá kinh ngạc, tựa như là đã sớm dự cảm được ngày này sẽ tới.

Tám năm qua, nàng đau khổ kiên trì, hoàn toàn tin tưởng chàng sẽ không chết, quả nhiên về sau chàng đã xuất hiện. Thế nhưng vào đêm ấy, nàng lại lập tức tin rằng chàng đã chết thật rồi.

Thái tử đã trưởng thành, cây dâu trong Đông cung vẫn xanh tốt như rất nhiều năm về trước. Nàng vẫn hay đứng một mình dưới tán cây, nghĩ về những ngày đã qua.

Cầm y vệ của Đông cung đã đổi toàn bộ, đều là những thiếu niên anh tuấn. Thường thường, khi Vạn Trinh Nhi nhìn thấy võ đao trắng bạc của họ sẽ nhớ tới thời điểm này tám năm trước. Có điều nàng đã già rồi.

Nhìn mình trong gương, tuy rằng làn da vẫn mềm mại như gái đôi mươi nhưng dù sao nàng cũng ba mươi tuổi rồi. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi bi ai, thật không muốn chết già trong cung.

Thế nhưng nàng không hề sốt ruột, nếu đã là số phận, thì cứ để vậy đi, cũng không cần thay đổi làm gì.

Miếng ngọc hình hổ kia nàng vẫn luôn đeo bên người, mỗi khi lấy tay vuốt ve sẽ cảm thấy vừa lạnh lẽo vừa trơn nhẵn. Miếng ngọc giống như có sinh mệnh, luôn luôn thấu hiểu như vậy, tuy lạnh nhưng cũng hết sức dịu dàng.

Ngày nối ngày cứ trôi qua như vậy, chớp mắt, Chu Kiến Thâm đã mười sáu tuổi. Thân thể của hoàng thượng càng ngày càng kém, xem chừng sẽ sớm rời nhân thế.

Thái tử đã trưởng thành khiến Vạn Trinh Nhi nghĩ ánh mắt của ngài nhìn mình càng lúc càng không giống trước đây. Ánh mắt ấy chứa một loại dục vọng không hề che giấu vẫn thường khiến nàng lo sợ. Nàng đã già rồi, một phụ nữ ba mươi lăm tuổi đã vô cùng già rồi.

Nàng không còn hâm mộ những cung nữ được trở thành phi tử nữa, dù sao Thái tử cũng do một tay nàng nuôi lớn.

Vì vậy, nàng bắt đầu lảng tránh Thái tử, bất kể là có người hay không người, Đông cung hay Tây cung, chỉ cần Thái tử xuất hiện nàng liền vội vàng tránh ra, tình hình như vậy đôi lúc khiến nàng thấy thật buồn cười.

Chợt một hôm, Lý Hương Nhi vốn nhiều năm không gặp xuất hiện trước mặt nàng, qua vài năm, trên mặt Lý Hương Nhi đã có vài nếp nhăn, tóc cũng có chút khô vàng.

Vạn Trinh Nhi thầm trách mình, mấy năm nay chưa từng quan tâm đến Lý Hương Nhi.

Hương Nhi khi nhìn nàng, trong mắt dường như có ẩn ý lại có dáng vẻ muốn nói lại thôi

Nàng liền kéo tay cô, muốn đưa cô vào Đông cung nhưng Lý Hương Nhi lắc đầu:

“Trinh Nhi, tôi sắp phải đi rồi. Tuổi tôi cũng lớn, Thái hậu đã ân chuẩn cho tôi về quê.”

Vạn Trinh Nhi ngẩng ngẩng nhìn cô, mọi người đều có tuổi rồi, trong lúc không để ý mà tuổi xuân đã trôi qua như vậy sao?

Lý Hương Nhi có chút ghen tị nhìn Vạn Trinh Nhi vẫn trẻ trung như trước: “Trinh Nhi, nhìn cô vẫn thế, một chút cũng không đổi.”

Vạn Trinh Nhi miễn cưỡng cười cười, nàng nói: “Dù bộ dáng thế nào thì cũng ba lăm tuổi rồi. Còn có gì khác biệt chứ?”

Lý Hương Nhi có vẻ hơi suy nghĩ, cô nói: “Thái tử, ngài ấy rất sủng ái cô đúng không?”

Mặt Vạn Trinh Nhi thoáng đỏ: “Ngài ấy là do tôi nuôi lớn.”

Lý Hương Nhi thản nhiên nói: “Sợ rằng không chỉ như vậy đâu.”

Vạn Trinh Nhi nhìn cô sững sờ, không biết nên trả lời thế nào.

Lý Hương Nhi bỗng thở dài: “Trinh Nhi, cô còn nhớ biểu ca của tôi không?”

Vạn Trinh Nhi trầm đầu xót: “Sao tôi có thể không nhớ chứ!”

Lý Hương Nhi đảo mắt nhìn thấy miếng ngọc nàng đeo bên hông liền vươn tay chạm vào: “Cô vẫn còn mang theo sao?”

Vạn Trinh Nhi gật đầu, bỗng nhiên Lý Hương Nhi nói: “Hay là lấy xuống đi, đừng để Thái tử nhìn thấy.”

Vạn Trinh Nhi khó hiểu nhìn cô: “Vì sao?”

Lý Hương Nhi cười khổ: “Cô thật sự không biết ư?”

Nàng lắc đầu

“Biểu ca tôi là do Thái tử phái người giết chết, cô một chút cũng không biết sao?”

Vạn Trinh Nhi cả kinh, “Cô nói gì?”

Lý Hương Nhi chăm chú nhìn nàng: “Năm năm trước, tôi gặp được một người đang bị người ta đuổi giết, hắn nói hắn là Chỉ huy sứ cấm vệ, Thái tử muốn giết hắn để diệt khẩu, bởi vì Thái tử đã sai hắn giết một người tên là Đỗ Giam Ngôn. Lúc tôi gặp hắn, hắn đã sắp chết rồi, vừa nói được hai câu đã bị hai thị vệ bắt được.”

Lý Hương Nhi đắm chiêu nhìn Trinh Nhi: “Cô nên biết vì sao Thái tử muốn giết ca của tôi! Mọi người đều nói hồng nhan họa thủy(*), xem ra không sai chút nào.”

Vạn Trinh Nhi im lặng nghe Lý Hương Nhi nói, tuy rằng nàng đã sớm có dự cảm nhưng bị người khác nói ra, nàng cũng thấy thật khó chấp nhận, Chu Kiến Thâm, là đứa bé mà nàng đã tự tay nuôi lớn.

Bây giờ ngài đã là Thái tử thế nhưng chính mắt nàng đã nhìn thấy ngài sinh ra.

Ánh tà dương đỏ như máu, Vạn Trinh Nhi đứng một mình dưới gốc dâu, tâm tư lại dần bay xa, đã từng có một người nói với nàng: “Nhớ kỹ tên ta.”

Lúc sắp tối, ta vừa hồi cung đã thấy Vạn Trinh Nhi đang đứng một mình dưới gốc dâu.

Gió nhẹ thổi bay chiếc váy của nàng, nàng có đang ngấm ánh hoàng hôn nhưng lại dường như có chút suy tư. Ánh tà dương đỏ như máu chiếu lên làn da trắng mịn trong suốt của nàng, khiến đôi má nàng thoát nhìn có hơi ửng hồng.

Ta thấy miếng ngọc bội đeo bên váy nàng thì tâm liền đau như dao cắt, lòng ghen tị thường xuyên khiến ta không thể kiềm chế.

Nhưng ta lựa chọn cố ý coi thường, ta huỷ hoại mình rằng ta chưa từng thấy miếng ngọc ấy.

Sau đó ta đi tới cạnh nàng, cùng nàng ngấm hoàng hôn.

Nàng vẫn đứng im lặng, ta biết nhất định nàng đã biết ta đến, đây là một hiện tượng rất khác thường, ta liền hỏi nàng: “Nàng đứng đây đã lâu rồi, không hiểu nàng đang nghĩ gì vậy.”

Nàng trầm mặc không nói, gió đêm thổi tung tóc nàng bay tới mặt ta, ta cũng im lặng lại.

Đôi tay xinh đẹp của nàng vẫn trắng như ngọc thạch, dường như năm tháng không lưu lại chút vết tích nào trên gương mặt nàng.

Nàng chăm chú nhìn những quả dâu rồi bỗng quay sang ta cười nhẹ, nàng nói: “Thái tử, ngài đã trưởng thành rồi.”

Nụ cười ấy khiến ta không khỏi hoảng hốt, ta nói: “Đúng vậy, ta đã trưởng thành.”

Sau đó, hình như nàng nhìn ta có chút suy tư rồi xoay người đi vào trong cung. Ta đi theo sau nàng, ngay lúc bước vào cung, nàng bỗng quay đầu lại cười ngọt ngào với ta: “Có phải ta đã già rồi không?”

Ta lập tức lắc đầu: “Không, nàng vẫn rất trẻ, còn trẻ hơn ta nữa.” Thốt xong lời này, mặt ta bỗng đỏ ửng, dù nàng trẻ thế nào cũng không thể nào trẻ hơn ta, khen thế này có phần hơi quá.

Nhưng nàng không nói gì mà vẫn chỉ cười thản nhiên. Mấy năm nay, hầu như ta chưa từng được thấy nụ cười của nàng.

Vào khoảnh khắc nàng khép cửa cởi quần áo, ta gần như ngất đi. Tuy ta mới mười sáu cũng đã sung hạnh vài cung nữ, nhưng khi nhìn thấy thân thể của nàng vẫn có chút tự ti, ta nghĩ, ta đã quá yêu nàng rồi.

Sau đó, nàng ôm lấy ta, dùng cơ thể trần trụi ôm lấy người ta, ta run run vuốt ve nàng, bỗng cảm thấy một mối nguy khó hiểu dâng lên trong lòng. Ta không khỏi rung mình một cái nhưng nàng lại cắn nhẹ vào lỗ tai ta. Bóng đêm chậm rãi buông xuống tựa như sát khí đột nhiên ập tới, nhưng ta vẫn không do dự chìm đắm trong đó, không cách nào kiềm chế.

Năm thứ hai ta làm Thành Hóa hoàng đế, Vạn Trinh Nhi trở thành quý phi của ta.

Sau khi có được nàng, ta thấy chán ghét hết thấy phụ nữ khác, thế nhưng ta cũng là hoàng đế, ta không thể lập một người hơn ta những mười chín tuổi, xuất thân từ cung nữ làm hoàng hậu. Thế giới này có rất nhiều điều trói buộc người ta.

Trinh Nhi hoàn toàn hiểu được điều này, nàng chẳng bao giờ yêu cầu ta điều gì. Một năm qua, nàng đã thay đổi rất nhiều, nàng bắt đầu tận tình chăm sóc nhan sắc, bắt đầu thích trang sức châu ngọc, bắt đầu trang điểm cho mình thành vô cùng yêu mị.

Mỗi sáng, nàng dùng ngọc nhũ Tây Vực tiến cống để rửa mặt, sau đó còn bắt cung nữ dùng lược liếm tóc nàng một lần. Đối với thói quen của nàng, ta vô cùng kì quái nhưng nàng nói, đây là phương pháp để giữ gìn thanh xuân.

Chỉ cần nàng thích, ta đều để nàng tùy ý, nhưng ta lại không thấy được niềm vui của nàng.

Bi thương của phụ nữ vốn không cách nào che giấu được, ta thấy được khổ đau ở sâu trong đôi mắt nàng, loại đau khổ này giống như đã xâm nhập vào trong xương tủy, kể cả lúc nàng đang tươi cười, ta vẫn có thể nhìn thấy nỗi đau thương sắc nhọn lạnh lẽo như băng ấy.

Cảm giác này luôn khiến ta sợ hãi, ta nhìn đôi mắt của nàng vì bi thương mà trở nên lạnh giá, ánh mắt ấy vẫn thường đâm sâu vào tim ta.

Chỉ khi nàng chăm chú nhìn ngọc bội bên hông, ánh mắt mới mềm mại trở lại.

Thời điểm gió thu tới chính là mùa săn bắn. Trinh Nhi vốn không ra khỏi hoàng cung bao giờ lại khẳng khái muốn đi săn cùng ta.

Hoàng phi tham gia săn bắn vốn không hợp lễ nghi nhưng chỉ cần Trinh Nhi thích, ta chưa bao giờ làm trái ý nàng.

Nàng luôn vận nam trang cười ngựa theo sau ta, con ngựa của nàng là ngựa lành của Tây Vực, cao lớn mà dễ bảo, bốn vó hạ xuống đất không một tiếng động. Ta phi ngựa băng băng ở phía trước, còn nàng vẫn luôn bám sát đằng sau.

Mỗi khi ta quay đầu là nhìn thấy được dung nhan xinh đẹp của nàng. Vì phi ngựa mà hai gò má vốn tái nhợt của nàng ửng lên sắc hồng nhàn nhạt, nhìn thấy đáng điệu ấy, ta không khỏi thất thần. Ta vẫn thường suy nghĩ, một người thích một người rốt cục vì lý do gì?

Đôi khi chính ta cũng không hiểu, vì sao mình lại thích một người lớn hơn ta những mười chín tuổi, cho dù thoát nhìn nàng vẫn còn rất trẻ nhưng chung quy vẫn lớn hơn ta mười chín tuổi. Nhưng ta lại thích nàng, thích đến chẳng hiểu vì sao, thích mà không có nguyên do.

Mùa thu năm đó, mẫu hậu tích cực chuẩn bị hôn sự cho ta. Bà nói, ta là hoàng đế, cần có hoàng hậu.

Ta cũng chẳng hứng thú với việc này, ta chỉ thích một mình Trinh Nhi, tuy rằng đối với hoàng đế mà nói, việc này có vẻ không bình thường nhưng ta lại không thể thích thêm bất cứ người nào.

Sau đó ít lâu là đại hôn của ta, Hoàng hậu Ngô thị, xuất thân danh môn. Ba ngày sau đại hôn, ta lập tức trở về Ninh Trinh cung. Tuy làm vậy sẽ khiến Hoàng hậu không còn chút mặt mũi nào, ta cũng hiểu không nên làm như vậy, nhưng ta lại rất nhớ Trinh Nhi, chỉ mới ba ngày không gặp ta đã không thể đè nén được nỗi nhớ đối với nàng.

Nhưng sau đó không lâu xảy ra một việc khiến ta không thể không bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm của mình giành cho Trinh Nhi.

Bảy ngày sau đại hôn, ta vừa bãi triều đã nhìn thấy Trinh Nhi đang khóc nức nở, đầu tóc rối tung, trên mặt vẫn còn hằn vết đánh. Ta thất kinh, vội vã hỏi cung thị chuyện gì xảy ra? Cung nữ trả lời, mới vừa rồi Hoàng hậu đã tới, vì không vừa ý Quý phi lược bớt lễ nghi nên sai người đánh Quý phi.

Ta vô cùng giận dữ, đến ta còn không nỡ đánh nàng một chút, vậy mà ả ta lại dám đánh nàng.

Ta tiến lên ôm lấy Trinh Nhi, nhẹ giọng an ủi nàng.

Nàng liếc ta một cái, ta thấy rõ một tia châm chọc cùng oán hận trong mắt nàng nhưng ta vẫn như xưa giả vờ như không biết.

Nàng nói: “Về sau nàng làm hoàng hậu thì ta làm gì còn ngày được sống yên ổn, ta muốn ngài phế ả.”

Ta lấy làm kinh hãi, phế hậu là một việc lớn, huống chi ta mới cưới nàng ta có bảy ngày, làm sao có thể phế hậu.

Ta nói: “Ta sẽ trách mắng nàng ấy, chỉ là phế hậu thì có vẻ hơi vội vàng.”

Trinh Nhi im lặng không nói, một lát sau, nàng nói: “Chỗ này của ta nhỏ, Hoàng thượng vẫn nên tới chỗ Hoàng hậu đi thôi!” Nói xong nàng đứng dậy, phất áo bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng của nàng, lòng vô cớ tức giận, là thường ngày ta quá sủng nàng nên bây giờ mới ngang ngược như vậy.

Ta liền xoay người, thật sự tới chỗ Hoàng hậu, lòng thầm nghĩ, qua mấy ngày nữa nàng sẽ hối hận vì đã đối với ta như vậy. Nhưng ai ngờ, qua bảy, tám ngày, nàng vẫn lạnh lùng với ta, mỗi lần ta tới Ninh Trinh cung, nàng luôn viện cớ tránh mặt. Thời gian càng lâu, nàng dường như vẫn chẳng sao còn ta lại càng ngày càng nhớ nàng.

Muốn hạ quyết tâm không nhớ nữa nhưng hết lần này đến lần khác lại chẳng kìm được.

Đôi khi, ta nghĩ, có phải nàng hạ cổ gì đó lên người ta không, vì sao ta cứ mãi nhớ nhung nàng.

Giảng co hơn một tháng, nàng vẫn thế nhưng ta không nhẫn nại được nữa. Cuối cùng, vào một hôm, trong Ninh Trinh cung, ta hỏi nàng: “Trinh Nhi, tóm lại nàng muốn thế nào?”

Nàng liếc ta một cái, “Ngài là hoàng thượng, có muốn phế hậu hay không chỉ là một câu nói, ta chính là muốn ngài phế ả ta.”

Ta cắn răng: “Được, ta phế nàng ta. Nhưng phế xong, mẫu hậu sẽ bắt ta lấy một người khác.”

Nàng cười cười: “Lấy Vương thị đi, ta thấy nàng ta cũng không tồi.”

Ta ngẩn người, thì ra nàng đã nghĩ sẵn rồi.

Được, đã như vậy, ta chịu thua. Ta biết chuyện này hết sức buồn cười, bởi vì hoàng hậu trách đánh quý phi mà muốn phế hậu, cho tới giờ ta vẫn chưa từng nghe qua, nhưng ta phải làm vậy, chỉ cần đó là điều Trinh Nhi muốn.

Ta cẩn thận suy nghĩ thật lâu mới hạ một phong chiếu thư, nói rằng tiên đế đã thay ta định sẵn Vương thị làm hậu, mà thái giám Ngưu Ngọc nhận hối lộ của Ngô thị, đem Ngô thị vốn đã trượt tuyển tới trước mặt Thái hậu. Kết quả, ta phát hiện ra Ngô thị này thái độ cọc nhủ, lễ nghi kém cỏi, không có tư cách làm mẫu nghi thiên hạ.

Mẫu hậu nghe được tin này thì vô cùng kinh hãi, có điều chiếu thư đã hạ, bà cũng không còn cách nào.

Vì vậy Vương thị liền vội vã tiến cung, ngay cả đại lễ phong hậu ta cũng không tiến hành.

Bây giờ nghĩ lại, ngay trận chiến đầu tiên của ta và Trinh Nhi, ta đã thảm bại bởi tay nàng. Nếu ta đoán được trước, sẽ biết chuyện như vậy sẽ tiếp tục phát sinh không ngừng.

Nhưng dù đoán trước, ta có thể làm gì? Ta vẫn sẽ thất bại trước nàng, chỉ bởi vì ta yêu nàng.

Một lý do đơn giản mà vô lý.

Sau chuyện này, ta bắt đầu suy nghĩ về quan hệ của ta và Trinh Nhi, ta bỗng hiểu ra một điều, kiếp này của ta dường như đều bị khống chế trong tay người phụ nữ lớn hơn ta mười chín tuổi này.

Mà lý do vì sao ta lại rơi vào tình cảnh này, chính ta cũng không rõ.

Tháng giêng năm thứ hai Thành Hóa, Vạn Trinh Nhi sinh được một bé trai.

Năm ấy, nàng đã ba sáu tuổi, tuổi đã lớn như vậy mà còn sinh con là một chuyện vô cùng nguy hiểm, hơn nữa đây lại là thai đầu.

Trong thời gian mang thai, nàng thường nghĩ, vì sao lại muốn ta sinh con cho ngài?

Nhưng nàng lại mang thai con cho ngài.

Cái bụng ngày một to thêm, nàng thường suy tư nhìn bụng mình, cũng nhìn đứa bé trong bụng. Nếu sinh đứa trẻ này được sinh ra chắc gì đã là chuyện hạnh phúc.

Nhưng nàng lại do dự không quyết, dù sao đây cũng là con nàng.

Cứ như vậy, mười tháng đã trôi qua rất nhanh. Tới lúc chuyển dạ, nàng mới giật mình nhận ra, đứa bé sắp chào đời rồi.

Hiện tại đã không thể theo ý mình, vất vả lắm mới sinh được đứa bé, dường như mạng cũng muốn mất rồi, nhưng cuối cùng cũng mẹ tròn con vuông.

Nhìn đứa bé trắng nõn trong tã lót, nàng khỏi nở nụ cười, đã lâu như vậy, đây mới là lần đầu tiên nàng mỉm cười thực lòng.

Nhưng số phận lại đãi nàng thật bạc, đứa trẻ sinh ra mới bảy ngày đã chết non.

Hoàng thượng giấu không cho nàng biết, qua hơn một tháng, nàng mới biết được tin đứa bé đã mất từ một cung nhân.

Chết rồi cũng tốt, chết đi sẽ bớt phiền phức hơn.

Nàng thờ ơ nghĩ vậy, không có cảm giác đau lòng như cắt. Bỗng nhìn thấy gương mặt đau thương của Chu Kiến Thâm, mới chỉ một tháng, dường như ngài đã gầy đi rất nhiều, lòng nàng không khỏi đau xót, thế này bảo nàng làm thế nào cho phải?

Nhưng tay nàng lập tức nắm lấy ngọc bội bên hông, không, ngàn vạn lần không được quên ý nguyện ban đầu, gả cho ngài chính là vì muốn trả thù.

Nước mắt cuối cùng cũng không rơi xuống, một đời này đều phải ân hận vì tính cố chấp của mình.

(*) Hồng nhan họa thủy: là câu nói ám chỉ nhan sắc chính là tai họa của thiên hạ.



4. Chương 4: Thái Tử Hữu Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bổng nàng quay đầu lại nhìn ta, cười quyền rũ: “Cho nên ta sẽ không để người khác sinh con, ai cũng không thể.”

Ta không tìm được đau thương, cảm thấy mình đã bị khuất phục hoàn toàn, khi ấy ta đã làm một hành động đủ để khiến mình hối hận cả đời. Ta tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Vì vậy mọi chuyện lại trở về như cũ, chuyên sủng thì vẫn như trước, tân hoàng hậu đối với Vạn Trinh Nhi cũng hết sức khiêm nhường, các tần phi lại càng kính sợ, dường như tất cả đều như ý muốn.

Có điều hoàng đế dù sao cũng vẫn là hoàng đế, có nhiều người đẹp như vậy, tuổi còn trẻ mà lại kiêu my, thỉnh thoảng cũng lâm hạnh một vài người. Vạn Trinh Nhi cũng chẳng quan tâm, người đàn ông này cũng chẳng phải của nàng, chưa bao giờ nàng nghĩ ngài sẽ là của nàng.

Một hôm, nội thị lặng lẽ bẩm báo, Trương thực phi có thai.

Nàng trầm tư hồi lâu rồi sai người mang thuốc phá thai tới cho Trương thực phi. Quả nhiên, lúc chạng vạng đã có tin tức truyền ra, Trương thực phi trượt chân té ngã, long chủng cũng mất.

Nàng cười nhạt, lại sai người đi biểu thuốc bổ. Chỉ cần như ý nàng thì luôn có thể sống tốt trong hoàng cung này.

Song ánh mắt hoàng thượng nhìn nàng đã không giống trước, trong lòng mọi người đều biết rõ, người mang long loại tất nhiên phải cẩn thận mọi nơi mọi lúc, làm sao có thể trượt chân mà té được. Thế nhưng ngài cũng không nói gì thêm.

Nhất thời, lòng nàng có chút hối hận, thế nhưng chỉ cần chạm tay vào ngọc bội thì tâm lại vững như sắt.

Nhưng nàng cũng khó mà đề phòng hết được, không lâu sau lại có cung nhân báo lại, Bách hiền phi lên lút sinh được một bé trai, bây giờ đã được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Nàng không khỏi tức giận, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên.

Hoàng thượng bỗng nhiên có con trai nên tất nhiên là vô cùng mừng rỡ, sau đó không lâu liền phong đứa trẻ đó làm thái tử.

Nàng cũng không có biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi một cơ hội.

Bỗng một ngày, huyện Hạ nơi biên cương dâng lên vài mỹ nữ.

Vạn Trinh Nhi đích thân tuyển chọn, có rất nhiều cô gái đáng yêu kiêu xinh đẹp, mỗi người một vẻ, vừa trẻ trung lại vừa quyền rũ. Nàng đi qua trước mặt họ, tất cả bọn họ liền cung kính quỳ xuống. Nàng bỗng nhận ra mình đã già rồi, năm tháng đúng là không tha một ai.

Bỗng nàng nhìn thấy một cô gái, da trắng như ngọc, mi tựa núi xa, đôi mắt long lanh như nước, nàng chăm chú nhìn cô ta, hồi lâu mới cất tiếng hỏi: “Người tên là gì?”

Cô gái kia trả lời: “Tiểu nữ Kỷ Xuân Hồng.”

Kỷ Xuân Hồng? Nàng lại nhìn kỹ cô gái trước mặt một lúc, cười nói: “Tốt, người tới Dịch đình trông sách đi!”

Kỷ thị vội vã khấn đầu tạ ơn, nàng như có điều suy nghĩ lại nhắc thêm một câu: “Hoàng thượng vẫn thường tới đó xem sách, đến lúc đó người phải hầu hạ cho cẩn thận.”

Lúc quay đi, môi nàng nhếch một nụ cười nhạt, lòng lại lạnh lẽo như nước, làm như vậy liệu có đúng không?

Mùa xuân năm Thành Hóa thứ bốn, ta tới Dịch đình đọc sách, ngẫu nhiên gặp được cung nữ Kỷ Xuân Hồng.

Người con gái ấy lặng lẽ đứng một góc, không gây ra chút tiếng động nào, tựa như không phải vật đang sống vậy.

Ta đi qua người nàng, kinh thư trong tay bị rơi xuống đất, nàng liền tiến tới nhặt lên giúp ta.

Ta nhận lấy quyển sách từ tay nàng, sau đó nhìn thấy đôi mắt đen láy của nàng, một cảm giác bi thương dâng lên trong lòng, đôi mắt của cô gái này không ngờ giống Trinh Nhi như đúc.

Các thiếu nữ trẻ tuổi luôn có những điểm đáng yêu, huống chi cô gái này lại vô cùng xinh đẹp.

Ta nhìn vào mắt nàng, cặp mắt như vậy, ngoại trừ có vẻ trẻ hơn thì gần như là bản sao của Trinh Nhi.

Ta không biết cô gái này đến từ nơi nào, ta hỏi nàng: “Người tên gì? Vì sao trẫm chưa từng gặp người?”

Nàng trả lời: “Nô tỳ Kỷ Xuân Hồng, vốn là con gái quan huyện Hạ, bởi vì bại trong cuộc chiến với Thiên triều nên mới bị dâng vào cung.”

Ta gật đầu, cô gái này ăn nói rõ ràng, giọng nói lại rất êm tai.

Ta nhìn dáng vẻ của nàng lại cảm thấy đau thương, có thể bởi vì nhìn nàng quá giống Trinh Nhi. Mấy ngày nay, Trinh Nhi nỗ lực tổn thương lòng ta, những gì nàng làm không phải ta không biết, nhưng ta lại chẳng dám hỏi nàng. Tình cảm hư ảo như vậy cứ luôn quấy nhiễu lòng ta, ta biết nàng chưa bao giờ thực lòng yêu ta.

Nghĩ tới những tàn phi bị ép phá thai, ta không hiểu đến tột cùng là vì sao nàng lại hận ta như vậy.

Ta nói: “Trẫm đang tìm chú giải Thập tam kinh, người có biết để ở đâu không?”

Nàng lập tức tìm được vị trí để quyển sách, đưa tới trước mặt ta, ta hỏi: “Người đã từng đọc sách sao?”

Nàng cười ngượng ngùng, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng: “Nô tỳ từng đọc một ít, có điều bây giờ đã quên gần hết rồi.”

Ta cười cười: “Thế là tốt rồi, quý phi của ta ngay cả tên của mình cũng không viết được.”

Nàng nhếch môi cười, không nói lời nào.

Ta liền nắm lấy tay nàng, đôi tay nhỏ nhắn, mềm mại mà trơn nhẵn, ta nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, lòng lại ngập tràn đau khổ, Trinh Nhi, vì sao nàng lại đâm thương lòng ta như vậy?

Nàng mặt đỏ tai hồng tựa như một con thỏ rụt rè.

Ta kéo nhẹ một cái, nàng liền ngã vào lòng ta.

Khi cởi vạt áo của nàng, ta rõ ràng cảm giác được sự vui vẻ giống như được trả thù trong lòng.

Cô gái này thực sự rất giống Trinh Nhi, bởi vậy ta không chút thương tiếc tàn phá nàng, khiến nàng phải yêu kiều hét to. Vậy mà lòng ta lại thấy đau đớn, ta cố gắng không nhìn vào mắt nàng, chỉ như vậy, ta mới có thể tiếp tục.

Sau hôm ấy, mỗi ngày ta đều hoan ái cùng cô gái này, gần như đã quên mất trên thế giới này còn có Vạn Trinh Nhi.

Nhưng mà, ở nơi sâu nhất trong lòng vẫn luôn có một góc mà ta không muốn nhìn thẳng vào. Cho dù là lúc khoái nhạc nhất, ta cũng chợt cảm nhận được bi thương như thủy triều xô tới, tình yêu của ta, vì sao lại biến thành như vậy?

Ba tháng sau, có cung thị cấp báo, Thái tử chết yếu.

Ta kinh hoảng, chợt phát hiện ba tháng nay, ta đã quên mất mẹ con Bách phi.

Ta vội vàng chạy tới Đông cung, sắc mặt Thái tử xanh xám, hàm răng cắn chặt, từ mũi và tai chảy ra máu đen.

Ta liếc nhìn thái y, thái y khoanh tay đứng một bên, mặt không cảm xúc, ta biết thái tử là bị người đầu độc mà chết.

Ta không cách nào áp chế được cơn phần nộ dâng lên trong lòng.

Ta lập tức đi thẳng tới Ninh Trinh cung, trong hoàng cung này, chỉ có nàng mới dám làm việc đó.

Đó là một buổi hoàng hôn ngày hạ, mặt trời đã bắt đầu rút về phía chân trời, vài con bồ câu do muối muối ta nuôi kinh hãi bay lên từ mái hiên.

Ta cảm thấy vô cùng phần nộ, không sao kiềm chế được, theo đó đau xót cũng như sóng triều xô tới, từng đợt từng đợt.

Thế nhưng khi bước tới Ninh Trinh cung, những đợt sóng ấy lại dần hạ xuống.

Ta nhìn thấy hoa mẫu đơn nở rộ bên ngoài Ninh Trinh cung đã có dấu hiệu suy tàn, những cây dâu được trồng khắp quanh Ninh Trinh cung cũng bắt đầu rụng lá.

Mà ở dưới chân ta là những quả dâu bị giẫm nát, chất dịch màu tím nhuộm đầy đất, phần nộ càng lúc càng ít, mà bi thương lại càng nhiều.

Nhưng mà đứa con trai của ta đã chết, ta không thể cứ quên đi như vậy.

Xông vào Ninh Trinh cung, nhìn thấy tầng sa mỏng màu tím nhạt, ta chợt nhận ra, từ sau khi lưu luyện Kỷ thị, ta chưa từng tới nơi này.

Trong cung không có cung nhân nào, Trinh Nhi vốn không thích cung nhân, nàng luôn muốn được ở một mình.

Vì vậy cũng không có người nào vào bẩm báo.

Tuy là ngày hè, vậy mà khung cảnh trong cung lại lạnh lẽo như vậy, vừa bước vào, ta dường như cảm thấy một luồng khí lạnh áp tới.

Đi tới tận cùng bên trong mới thấy Trinh Nhi đang ngồi dựa trên giường, trên bàn có huân đàn hương, khói hương lượn lờ bay lên, khuôn mặt Trinh Nhi ẩn sau màn khói, tựa như mộng ảo không có thực.

Gặp lại nàng, ta bỗng nhiên phát hiện, sự phần nộ của ta đã hoàn toàn biến mất, tan biến không chút dấu vết, nhưng điều này lại khiến ta lúng túng vô cùng, chẳng lẽ ta thật sự không thể thiếu nàng?

Trinh Nhi liếc ta một cái, cũng không đứng dậy, nàng chỉ thản nhiên nói: “Ngài đã tới rồi! Ta tính ngài cũng đã nên tới!”

Ta ngây ngẩn nhìn nàng, tuy rằng đã quen thái độ lạnh nhạt của nàng nhưng tay chân vẫn luống cuống. Nhưng ta là hoàng đế cơ mà, còn nàng chỉ là một người phụ nữ. Ta nói: “Nói vậy, nàng đã biết vì sao ta đến.”

Nàng cười cười, “Thái tử không bệnh mà chết, thực đáng tiếc!”

Ta cắn răng, “Đúng vậy, nhưng Thái tử vẫn luôn khỏe mạnh, tại sao lại không bệnh mà chết được?”

Nàng vẫn cười nhẹ nhàng như vậy, “Bởi vì có người thừa cơ hạ độc.”

Dáng vẻ tươi cười ấy của nàng khiến ta có cảm giác, dường như nàng không còn muốn lưu lại nhân gian này, ta nuốt một ngụm nước bọt, “Sao nàng biết được?”

Ta rất mong nàng sẽ trả lời, nàng không biết, hoặc là nói nàng sai rồi, nhưng ta biết điều ấy không thể xảy ra.

Quả nhiên nàng ngẩng đầu nhìn ta, nói hết sức nghiêm túc: “Bởi vì ta đã hạ độc.”

Ta lập tức sững người.

Là nàng hạ độc, nàng nói với ta như vậy. Ta nên làm thế nào đây? Có phải ta nên lập tức gọi người tới, lôi nàng ra ngoài chém đầu? Không thể. Có phải ta nên lớn tiếng trách mắng nàng, kêu nàng không bao giờ được làm thế nữa? Khả năng này cũng không lớn. Thế thì chỉ ít ta cũng phải nói một hai câu, tỏ ý, đó là con trai của ta, là long chủng, nàng không thể làm như vậy.

Ta nói, “Vì sao?”

Nàng cười cười, “Chẳng vì sao cả, ta thích thế.”

Vì vậy ta liền giống một thằng ngốc mà ngẩn người nhìn nàng, nàng cũng mỉm cười nhìn ta.

Chúng ta yên lặng nhìn nhau hồi lâu, ta chợt nói: “Ta thích một nữ tử họ Kỷ, ta muốn lập nàng làm quý phi.”

Nàng cười nói: “Được, tốt lắm.”

Ta ngậy ra nhìn nàng một lúc rồi nói: “Ta nói thật đấy.”

Nàng gật đầu, “Ta biết.”

Nhưng rồi nàng chậm rãi quay mặt về phía cửa sổ, nàng nói: “Ta già rồi, đã bốn mươi tuổi. Phụ nữ lớn tuổi như vậy chắc chắn không thể sinh con được nữa.”

Bỗng nàng quay đầu lại nhìn ta, cười quyến rũ: “Cho nên ta sẽ không để người khác sinh con, ai cũng không thể.”

Ta không tìm được đau thương, cảm thấy mình bị khuất phục hoàn toàn, khi ấy ta đã làm một hành động đủ để khiến ta hối hận cả đời. Ta tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Nàng mềm mại ngã vào lòng ta, ta cảm nhận được nàng đang im lặng khóc, nước mắt cũng tự nhiên tuôn ra vành mắt ta.

Trinh Nhi đã già rồi, rồi sẽ có một ngày nàng rời ta mà đi, như vậy những ngày về sau đó ta sẽ sống thế nào?

Ta biết lúc ấy ta không nên ôm nàng, hành động này chứng minh ta đã hoàn toàn thất bại trong trận chiến này, không còn khả năng đấu với nàng nữa. Từ này về sau, sinh mệnh của ta liền bị thao túng trong tay nàng.

Có lẽ bây giờ ta thực sự sai, nhưng ta lại không hề hối hận, chỉ cần thấy nàng khóc thì ta không cách nào hận nàng nữa, mà chỉ đau xót dần dâng lên trong lòng.

Từ đó về sau, ta không bao giờ đi gặp nữ tử họ Kỷ kia nữa.

Năm đó, trên trời xuất hiện Tuệ tinh, triều thần đều lấy việc này để khuyên can ta, nói là âm tinh khắc chủ. Ta cười cười, “Chuyện trong cung, chư vị đại thần không cần quan tâm.”

Âm tinh khắc chủ, mọi người đều biết là chỉ Trinh Nhi, nhưng ta có thể làm sao? Ta là hoàng đế, song ta cũng là một người đàn ông, một người đàn ông chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ.

Mỗi sáng, ngồi trước gương bạc, Vạn Trinh Nhi luôn tỉ mỉ ngồi đếm những sợi tóc mai đã bạc. Đằng sau có cung nga dùng đầu lưỡi cắn thẩn liếm qua tóc nàng một lần. Nhưng dù có nỗ lực muốn giữ gìn thanh xuân thế nào vẫn là không thể, người đã già cũng hết như đóa hoa đã héo, cho dù còn ở trên cành nhưng cũng đã khô héo, cong cành.

Buổi sáng là lúc Kiến Thâm bận rộn nhất, vội vã vào triều, vừa dùng xong bữa sáng là lập tức rời đi.

Nhìn thân hình của ngài vẫn trẻ trung, trắng kiện như xưa, Vạn Trinh Nhi không tìm được thở dài.

Kỷ thị đã mang thai, nàng theo lệ cũ, sai thái giám Trương Mẫn đem đi một thang thuốc phá thai.

Thời điểm Trương Mẫn trở về, thần thái có chút kinh hoảng, nàng hỏi: “Đã làm thỏa đáng chưa?”

Trương Mẫn vội nói vâng, nàng cũng không truy đến cùng.

Tuy trong lòng có nghi hoặc, lại thấy mệt mỏi rồi, mặc kệ đi vậy.

Kỷ Xuân Hồng cũng vô cùng thông minh. Khi Trương Mẫn tới, nàng liền tận lực van xin, Hoàng thượng tới nay còn chưa có long chủng, dù sao cũng nên lưu lại chút huyết mạch cho hoàng thượng chứ?

Trương Mẫn do dự không quyết, chuyện như vậy, gã vốn cũng không muốn làm, nhưng Vạn phi đã phân phó, ai có thể không tuân?

Gã liền đem thuốc giảm xuống phân nửa, nói với Kỷ thị: “Thuốc này, ta đã giảm đi một nửa, cô uống vào, nếu đứa trẻ vẫn sống được thì chính là ý trời, nếu không sống được thì cũng đừng trách ta.”

Kỷ thị không còn cách nào khác, đành phải uống, ai ngờ đứa bé lại không mất. Nàng liền lén lút trốn ở lãnh cung, lặng lẽ chăm sóc thân thể, cuối cùng qua mười tháng sinh ra một đứa trẻ, là con trai.

Nàng không khỏi vừa khóc vừa cười, đứa bé này sống được thực gian nan.

Bởi vì nàng uống thuốc phá thai nên đứa bé sinh ra vẫn không được khỏe mạnh, nhưng cuối cùng vẫn sống sót, khi lớn lên, đỉnh đầu không có tóc, có lẽ cũng là do bát thuốc kia.

Đứa trẻ vẫn không có tên, nàng không biết đến khi nào đứa bé mới có thể thấy được mặt trời. Nàng vẫn luôn lo sợ Vạn quý phi, ngay cả trong mơ cũng thấy sợ hãi, sợ rằng có cung nhân bỗng nhiên xuất hiện, cướp mất con của nàng.

Có điều nàng không hận Vạn Trinh Nhi, nhớ lại lúc mới gặp người, người phụ nữ ấy im lặng nhìn nàng, ánh mắt đen nhánh chứa đầy đau thương, nỗi đau đó sâu đậm đến vậy, khiến cho nàng cũng không tìm được chua xót. Chỉ là, nữ tử bị thương này vì sao lại oán hận như vậy, ngay cả một đứa trẻ chưa sinh cũng không buông tha?

Đứa bé chậm rãi lớn lên, vẫn bị nhốt trong lãnh cung, đồ ăn cũng là do Trương Mẫn len lén đưa tới.

Khi ấy, phế hậu Ngô thị cũng ở trong lãnh cung, nàng vô cùng thống hận Vạn phi, bởi vậy đặc biệt chiếu cố tới Kỷ thị. Hai người phụ nữ cùng nhau nhìn đứa trẻ lớn lên, thường ngày Ngô thị cũng đem đồ của mình cho đứa bé ăn.

Nhưng không ai dám để nó đi ra ngoài, sợ rằng vừa ra ngoài sẽ có họa sát thân.

Có đôi khi, nó đứng một mình trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra ngoài, nó hỏi nàng: “Mẫu thân, bên ngoài nhìn như thế nào?”

Nàng không nhịn được bị thương, ôm con vào lòng mà rơi lệ, vì vậy đứa bé liền không bao giờ hỏi nữa, thực là một đứa nhỏ hiểu chuyện.

Nàng chưa bao giờ vọng tưởng Hoàng thượng sẽ giải cứu mẹ con nàng, nàng chỉ hy vọng đứa trẻ này có thể lớn lên, sống thọ một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, tóc đứa bé đã dài chấm đất, đến tận bây giờ cũng chưa từng cắt, chính nàng cũng vậy, dung nhan trong gương hốc hác, gầy gò. Những ngày như vậy, đến bao giờ mới kết thúc đây?

Năm Thành Hóa thứ mười một, ta đã hai tám tuổi.

Có lẽ do đăng cơ lúc còn trẻ, quá nhiều quốc sự cùng nội vụ khiến ta nhanh chóng già đi. Ta mới chỉ hai tám tuổi nhưng thoát nhìn đã giống người bốn mươi tuổi.

Vậy mà Trinh Nhi vẫn trẻ trung như trước, dung nhan của nàng so với hai mươi năm trước cơ bản không có nhiều thay đổi, ta không biết nàng dùng phương pháp gì để giữ gìn, thế nhưng làn da của nàng vẫn trắng như tuyết, tóc mai như mây, giống thiếu nữ đôi mươi.

Sau khi Thái tử mất, ta liền ít gần nữ sắc, hàng đêm đều ngủ tại Ninh Trinh cung. Mỗi tối ta chỉ cần lặng lẽ nhìn Trinh Nhi là đã thỏa mãn, song đồng thời ta vẫn hận nàng, ta luôn nghĩ về đứa con của ta đã chết trong tay nàng, bọn chúng hoặc chưa ra khỏi bụng mẹ, hoặc nửa chừng chết yểu.

Yêu cùng hận cứ đan xen như vậy, mỗi ngày đều dằn vặt ta, khiến ta vô cùng thống khổ.

Có lúc, trong đêm khuya tĩnh lặng, nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, ta lại có một loại xúc động muốn giết chết nàng, nếu vậy, ta có thể thoát ra khỏi mê vòng của nàng, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh ấy, ta lại không thể hành động. Ta nghĩ, nếu nàng chết đi, ta cũng chẳng sống được bao lâu.

Mẫu thân thấy vậy vô cùng bất mãn, nhưng bà cũng hết cách. Trong những năm Cảnh Thái, Trinh Nhi vẫn luôn ở bên ta, tại thời điểm khó khăn nhất, nàng cũng chưa từng vứt bỏ ta, vậy nên bà cũng chỉ có thể tiếp tục mặc chúng ta như vậy.

Rằm tháng sáu, thái giám Trương Mẫn chải đầu cho ta, khi đó ta đang ở Xâm cung, Trinh Nhi không có bên cạnh.

Ta nhìn dung mạo già yếu trong gương, mái tóc càng ngày càng bạc, không nhận được thở dài: “Trẫm đã già rồi mà còn chưa có con nối dõi, không biết sau khi chết, xã tắc giang sơn sẽ giao cho ai?”

Trương Mẫn đứng sau lưng ta, hình như do dự điều gì đó. Sau đó, hần bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt ta, nói: “Vạn tuế, lão nô đáng tội chết, Vạn tuế đã có con trai rồi.”

Ta kinh hãi, nhìn kỹ vẻ mặt của gã: “Người nói cái gì?”

Gã trả lời: “Con trai của Vạn tuế đã sáu tuổi rồi.”

Lòng ta vô cùng vui sướng: “Con trai trẫm ở nơi nào? Vì sao trẫm không biết?”

Gã đáp: “Hoàng tử vẫn được nuôi ở lãnh cung, không dám cho người khác biết, sợ bị hạ độc thủ.”

Nghĩ tới Trinh Nhi, ta nói: “Người dẫn ta đi xem.”

Trương Mẫn liền dẫn ta đi về phía lãnh cung, dọc đường ta không ngừng nghĩ tới Vạn phi, nếu nàng nghe được tin này thì sẽ thế nào?

Ta nghĩ trước khi ta tới nơi nhất định đã có cung nhân đi truyền tin tức. Một bé trai mặc áo đỏ đứng ở cửa lãnh cung, lo lắng nhìn xung quanh.

Khi ta bước tới, nó thận trọng nhìn ta, nhìn một lúc lâu rồi bỗng nhào vào lòng ta, nói: “Phụ hoàng, con chính là con trai của người.”

Ta ôm lấy nó, đặt lên đùi ta. Tóc đứa nhỏ này rất dài, cũng không được chải cẩn thận, đôi mắt to sáng ngời, nhìn ta không chớp mắt, ta không khỏi thương tâm, đứa nhỏ này bộ dáng cực kỳ giống ta, đây thật sự là con trai của ta rồi!

Ngẩng đầu lên thì thấy Kỷ thị đang dựa vào cửa lãnh cung, nàng không quỳ lạy, ta cũng không trách nàng. Ta thấy khuôn mặt nàng tiêu tụy vô cùng, đôi mắt trong suốt đang rưng rưng, ta biết mấy năm nay nàng sống rất khổ.

Ta quay đầu nói với Trương Mẫn: “Truyền chỉ, phong Kỷ thị làm Thục phi, chuyển tới Vĩnh Thọ cung.”

Đứa nhỏ kia bỗng kéo tay áo ta, ta cúi đầu, nó nói: “Phụ hoàng, người phải cứu mẫu thân của con!”

Ta ngăn người: “Có ai muốn làm hại mẫu thân của con sao?”

Đứa trẻ lắc đầu: “Con không biết, nhưng mẫu thân đã nói với con, phụ hoàng tới, mẫu thân sẽ chẳng sống được bao lâu. Phụ hoàng, cầu người cứu mẫu thân, đừng cho mẫu thân chết được không?”

Ta ngẩng đầu, Kỷ phi nước mắt tràn mi, nàng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, xin bỏ qua cho lời nói vô tâm của trẻ nhỏ.”

Ta sững người hồi lâu rồi cười nói: “Nàng yên tâm, lần này, trẫm nhất định sẽ bảo vệ hai người.”

Ta đặt tên cho đứa nhỏ là Hữu Đường, nhưng chưa phong thái tử, cuối cùng ta vẫn sợ làm Trinh Nhi thương tâm, ta nghĩ, chuyện phong thái tử cứ để hoãn lại đã.

Lúc gần tối, ta trở lại Ninh Trinh cung, lòng thấy lo lắng không yên, chẳng hiểu sao ta lại nghĩ mình đã phản bội Trinh Nhi, tựa như trong chuyện này từ đầu đến cuối cũng không phải lỗi của nàng mà là sai lầm của ta. Nghĩ như vậy, đến chính ta cũng phải thấy buồn cười.

Trinh Nhi vẫn ngồi một mình trước cửa sổ, Ninh Trinh cung vẫn không có bóng cung nhân như xưa.

Ta cảm thấy dáng ngồi của nàng tựa như linh hồn đã rời khỏi thân thể, nàng không giống người sống mà lại giống một bức tượng điêu khắc.

Ta ngồi xuống bên nàng, cầm tay nàng đặt vào ngực ta, đôi tay tái nhợt lại lạnh lẽo đến vậy, ta vẫn nhớ rõ khi còn bé ta thích nhất là nắm tay nàng, bởi vì tay nàng vừa ấm áp lại mềm mại, từ sau khi gả cho ta, thân nhiệt của nàng càng ngày càng thấp, đôi khi ta cảm thấy cái lạnh ấy truyền từ người nàng sang ta, khiến ta lạnh đến tận xương.

Nàng không nhìn ta, “Ngài đã tìm được nó?”

Ta trầm mặc không nói, ta biết chuyện này không thể lừa được nàng. Nàng cười cười, “Bây giờ người không cần lo lắng nữa, người không chỉ có con trai, mà con trai cũng đã sáu tuổi rồi, lại còn rất thông minh nữa!”

Ta vẫn không nói gì, nàng lườm ta: “Ngài không sợ ta sẽ giết nó sao?”

Ta chăm chú nhìn nàng, “Trinh Nhi, vì sao? Cho dù nàng hận ta cũng không nên thương tổn đứa nhỏ? Bọn họ vô tội mà.”

Nàng cười mệt mỏi: “Ta không hận ngài, ai ta cũng không hận. Có điều, nếu ta là ngài, ta nhất định sẽ đem đứa nhỏ tới cho Thái hậu nuôi để phòng vạn nhất.”

Ta cười, “Ta đã làm vậy rồi.”

Nàng cũng cười, không nói thêm câu nào.

Chúng ta im lặng ngồi trong bóng đêm, tâm trạng cô độc bỗng dâng trào trong lòng, lần thứ hai ta nắm chặt tay nàng, đôi người như vậy, thật khiến người ta đau xót.

Ba ngày sau, Kỷ phi ở Vĩnh Thọ cung thất cổ tự tử mà Trương Mẫn cũng nuốt vàng tự sát, con trai của ta vì sống ở chỗ Chu Thái hậu mới bình an vô sự.

Ta không biết cái chết của bọn họ có phải do Vạn phi gây ra không, nhưng ta đã sớm dự cảm được ngày này sẽ tới, chỉ là nó tới quá nhanh.

Thế nhưng ta vẫn không nhịn được muốn đi thăm dò thái độ của Trinh Nhi, khi nghe được tin bọn họ chết, ta liền tới Ninh Trinh cung nói với Trinh Nhi “Kỷ phi đã chết, Trương Mẫn cũng đã chết.”

Nàng “ừ” một tiếng rồi chẳng nói gì nữa.

Ta nói: “Hai người bọn họ cùng chết một lúc, nàng không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Nàng liếc ta một cái, “Có gì kỳ lạ?”

Ta thở dài: “Hai người họ đều tự sát.”

Nàng gật đầu, “Ta biết.”

Vì vậy ta không nói gì nữa, có thể là nàng làm, cũng có thể không phải, nhưng cho dù nàng làm, thì bọn họ cũng vì nàng nên mới làm như vậy.

Tuy nhiên tất cả đối với ta mà nói đều không quan trọng, đôi khi ta nghĩ mình thật sự rất tàn nhẫn, ta chỉ quan tâm con trai của ta, chỉ cần ta có người kế nghiệp, vậy thì dù mẫu thân của nó có ra sao, ta cũng không để tâm.

Ngoại trừ điều này, ta chỉ quan tâm tới Trinh Nhi.

Hữu Đường biết tin mẫu thân nó chết thì vô cùng đau xót, khóc nức nở rất lâu. Đứa nhỏ này thông minh dị thường, mới có vài ngày, nó đã thấy rõ tình hình trong cung, nó biết ta rất sủng ái Vạn phi. Bởi vậy mỗi khi nhìn thấy Vạn phi, trong mắt nó luôn mang hận ý.

Hận ý ấy không hề bị che giấu, không chỉ ta mà ngày cả đám nội thị chung quanh cũng đều cảm nhận được.

Còn Trinh Nhi thì sao? Chắc chắn nàng cũng cảm nhận được, nhưng nàng vờ như không có, tựa như đứa trẻ này không hề tồn tại trước mắt nàng, cũng tựa như cả thế giới này không tồn tại.

Mấy ngày nay, nàng càng lúc càng lãnh đạm, mà thái độ lạnh lùng này càng thêm hấp dẫn ta, ta muốn kích thích sự chú ý của nàng, luôn muốn khơi gợi tâm tư của nàng, ta thường nghĩ, đằng sau khuôn mặt lạnh giá kia, liệu có tồn tại chút tình cảm nào không?

Ta không thể xác định, ta vẫn nhớ rõ khi ta còn nhỏ, nàng vẫn thích mỉm cười, cũng thường rơi lệ vì hoa tàn trăng khuyết. Thế nhưng bây giờ, tất cả đều đã thay đổi.

Cái gì đã biến nàng thành như vậy? Là ta sao?

Là do ta sao?

Ta nghĩ đến nam tử đã chết kia, hắn chết dưới âm mưu của ta, chính cái chết của hắn đã cướp đi nụ cười của Trinh Nhi sao? Là như thế sao?

Ta đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu sớm biết như vậy, ngày ấy liệu ta có làm chuyện đó không?

Suy xét trước sau một hồi, không ngờ đáp án vẫn là như vậy, nếu sớm biết thế này, lúc đó ta vẫn sẽ làm, chỉ cần hắn sống thêm một ngày, Trinh Nhi sẽ không thuộc về ta.

Chỉ khi hắn chết đi, Trinh Nhi mới có thể thuộc về ta, cho dù vì nó ta phải trả một cái giá vô cùng đắt, vì nó mà ta đánh mất nụ cười Trinh Nhi, ta cũng không hề hối tiếc.

Dù có trở lại một lần nữa, kết quả cũng vẫn như vậy.



5. Chương 5: Vạn Quý Phi Qua Đời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nàng luôn cảm thấy mọi sự đã sắp tới hồi kết, hết thấy ân oán tình thù cũng nên kết thúc rồi.

Năm Thành Hóa thứ hai mươi ba, Chu Hữu Đường đã mười tám tuổi.

Hắn có tám đệ đệ, năm muội muội, mấy đứa em này đều nhỏ hơn hắn rất nhiều, đứa lớn nhất cũng chỉ mới mười tuổi. Cho nên đối với hắn, mấy đệ đệ, muội muội đều cách hắn rất xa, hoàng cung to như vậy, chỉ có hắn cô độc.

Hắn ở cùng với tổ mẫu Chu thái hậu, mỗi ngày ngoại trừ đọc sách, viết chữ, học tập một ít việc triều chính thì chẳng còn việc gì khác.

Trong thời gian thừa ra, hắn luôn đi thỉnh an Vạn quý phi.

Bà là một bà lão cô độc, tuổi bà đã rất lớn, khỏe mắt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, tóc mai cũng đã bạc nhiều. Thế nhưng thoát nhìn bà vẫn còn rất trẻ, da vẫn còn trơn nhẵn, chỉ như một phụ nhân ba mươi tuổi.

Nhìn bà ấy tới tuổi này rồi mà vẫn mỹ lệ hơn đại đa số cung nhân, Chu Hữu Đường đã hiểu vì sao phụ thân yêu bà đến vậy.

Nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ, bà chính là kẻ thù giết mẹ của mình.

Rất nhiều đứa trẻ lúc sáu tuổi chuyện gì cũng không hiểu, cũng có nhiều đứa trẻ chỉ mới sáu tuổi cũng đã biết được rất nhiều sự tình. Hắn vừa vặn là loại phía sau.

Lúc lên sáu tuổi, hắn chỉ được gặp qua hai người là mẫu thân và phế hậu Ngô thị, hắn vẫn hằng tưởng nhớ về mẫu thân xinh đẹp năm ấy, đôi khi hắn còn nghĩ, nếu ngày đó biết rằng sau khi gặp được phụ thân sẽ phải xa mẫu thân thì hắn thà rằng không gặp phụ thân.

Song mẫu thân vẫn thường nói với hắn: “Một ngày nào đó, phụ thân sẽ đến tìm con.”

Hắn biết người luôn muốn hắn có thể trở lại bên cạnh phụ thân, bây giờ mọi chuyện đều đã như ý nguyện của người, hắn đã về bên phụ thân, hơn nữa còn trở thành thái tử.

Có điều từ sau khi hắn trở về bên phụ thân, hình như Vạn quý phi không còn khống chế việc mang thai của phi tần nữa, không lâu sau đó, hắn đã có thêm vài đệ đệ, muội muội.

Chính vì vậy, một mối uy hiếp khác đã xuất hiện.

Sự sủng ái của đấng quân vương luôn thay đổi như mây trên trời, không chỉ đối với đại thần mà còn cả máu mủ ruột thịt nữa. Một vài phi tần bắt đầu cấu kết với đại thần trong triều, hy vọng con trai của họ sẽ được lập làm thái tử, mà xuất thân thấp kém của mẫu thân hắn luôn là cái cớ cho bọn họ.

Vài đại thần đã nhiều lần dâng tấu xin lập người khác làm thái tử vậy nhưng phụ thân chưa từng đồng ý.

Hắn biết, trong chuyện này Vạn quý phi đóng vai trò rất lớn.

Từ khi lên bảy tuổi, mỗi ngày hắn đều tới Ninh Trinh cung thỉnh an, bầu bạn với Vạn quý phi suốt buổi chiều.

Vạn quý phi vẫn thường hay lơ đãng, cho dù có hắn ngồi cạnh, bà vẫn thường im lặng không nói, lẳng lặng xuất thần, tựa như đang suy tư điều gì đó, lại giống như muốn thoát khỏi thế gian này, tới một nơi không ai biết.

Hắn thường thấy bên hông bà có đeo một miếng ngọc hình hổ, khi bà đưa tay vuốt ve nó, trong mắt sẽ hiện lên thần sắc rất kỳ lạ, có lúc giống như đang hoài niệm, có lúc tựa như yêu thương, có lúc lại như căm hận.

Mỗi lần bà vuốt ve miếng ngọc bội, hắn đều ngơ ngác nhìn theo. Tuy Vạn quý phi đã già nhưng nhan sắc vẫn được bảo dưỡng rất tốt. Hắn thấy những ngón tay trắng tuyết tựa trong suốt của bà mơn trớn miếng ngọc bội màu xanh nhạt. Ánh ngọc nhân nhạt tựa như xuyên thấu những ngón tay ấy. Hắn nghĩ, đôi tay này thực sự rất đẹp, lại có chút giống bàn tay của mẫu thân.

Vừa nhớ tới mẫu thân, thù hận vốn khắc sâu vào xương tủy lại từ từ dâng lên tận đáy lòng. Nhưng, càng lớn hắn càng biết cách che giấu hận ý trong lòng. Đến nay, hắn đã mười tám tuổi, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã coi Vạn quý phi như mẹ ruột, chỉ còn hắn vẫn nhớ như in, từ lúc hắn mới sáu tuổi, mẫu thân hắn đã qua đời rồi.

Hắn cứ ngẩn ngơ suy nghĩ như vậy, không ngờ Vạn quý phi lại đột nhiên hỏi: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Hắn liền thuận miệng đáp: “Đang nhớ tới mẫu thân của con.” Những lời này vừa thốt ra miệng hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh toát ra từ đáy lòng.

Hắn ngẩng đầu cẩn thận ngó bà một cái, hình như bà cũng không để ý.

Có điều, một lúc sau bà lại hỏi: “Người còn nhớ năm ấy người bảy tuổi, gặp ta lần đầu tiên không?”

Hắn miễn cưỡng gật đầu.

Nàng cả cười: “Chỉ mới bảy tuổi mà đã thông minh như thế, thật sự không đơn giản.”

Hắn gục đầu xuống, không dám trả lời.

Hắn vẫn nhớ như in lần đầu tiên được gặp Vạn quý phi, bà mời hắn ăn gì đó, hắn thoái thác mình đã ăn rồi, sau đó bà lại sai người rót trà cho hắn uống, hắn đã nói: “Con không uống, sợ có độc.”

Lúc hắn trả lời như vậy, một tia lạnh lẽo hiện lên trong mắt Vạn quý phi nhưng rất nhanh đã biến mất. Hắn bỗng không nhịn được chợt hỏi: “Thứ mà người cho con ăn ngày đó rốt cục có độc hay không?”

Vạn quý phi trầm mặc nhìn hắn, còn hắn lại dừng cảm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt bà. Vạn quý phi nói: “Người đã trưởng thành rồi, có đảm lược hết như phụ hoàng người vậy.” Hắn cảm giác giọng bà có một sự vui mừng kỳ lạ.

Bà lại thở dài: “Ta đã quá già rồi, có lẽ sẽ nhanh chóng chết thôi, vậy nên bây giờ, người cũng không cần sợ ta nữa.”

Hắn cắn răng trả lời: “Hoàng nương nhất định sẽ thọ tỷ Nam sơn.”

Bà mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Nhưng có rất nhiều người đều thực mong ta chết sớm một chút.”

Hắn im lặng không nói nhưng một lúc sau lại không nhịn được mà hỏi: “Rốt cuộc có độc không?”

Bà cười cười. Hắn chợt cảm thấy nụ cười ấy vô cùng quyến rũ, bà nói: “Điều ấy thì có quan hệ gì? Có độc hay không quan trọng vậy sao?”

Hắn trầm tư trong chốc lát rồi trả lời: “Đúng vậy, cũng chẳng có gì quan trọng.”

Sau đó hắn xin phép cáo lui, Vạn Trinh Nhi nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn, đứa nhỏ này cực kỳ giống Kiến Thâm lúc còn trẻ chẳng qua Kiến Thâm vào tuổi ấy trầm mặc hơn không ít.

Kiến Thâm vẫn luôn không được vui vẻ.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng có chút ảm đạm bất an, đến tuổi này rồi, dường như có rất nhiều sự tình nàng đều xem nhẹ, thế nhưng hình như lại không phải vậy.

Lại là một buổi ánh tà dương đầy trời, nàng biết thời gian của mình không còn nhiều, nhưng Kiến Thâm mới chỉ bốn mươi tuổi, đối với đàn ông mà nói, độ tuổi này vẫn là quãng thời gian tươi đẹp.

Vậy mà nàng lại đã già đi.

Nàng luôn cảm thấy mọi sự đã sắp tới hồi kết, hết thấy ân oán tình thù cũng nên kết thúc rồi.

Nàng chậm rãi bước ra khỏi Ninh Trinh cung, những cây dâu được trồng khắp quanh cung. Từ khi trở lại hoàng cung, Kiến Thâm liền sai người trồng rất nhiều dâu xung quanh Ninh Trinh cung. Đến cuối hạ đầu thu, mấy cây dâu rất sai quả nhưng lại không có người ăn, cứ để mặc chúng rơi xuống đất. Những quả dâu rơi xuống rất nhiều bị cung nhân giẫm lên, nhuộm tím cả đất, tuy đã có người quét dọn song sắc tím vẫn còn lưu lại. Một thời gian dài như vậy, về sau toàn bộ mặt đất xung quanh Ninh Trinh cung đều biến thành màu tím nhạt.

Đến lúc hoàng hôn, dưới ánh chiều tà, màu tím lạnh lạnh ấy lại ánh lên tựa như bao phủ toàn bộ cung điện.

Nàng đứng dưới một gốc dâu nhớ đến rất nhiều năm về trước nàng cũng từng đứng ở chỗ này, khi ấy, một đứa nhỏ có đôi mắt thực to nhìn chăm chú quả trên cây.

Nàng không khỏi mỉm cười, đứa nhỏ này từ lúc sinh ra liền bám riết nàng không buông, chỉ sợ, cho đến lúc nàng chết vẫn là như thế.

Một người lẳng lặng bước tới bên nàng, không cần quay đầu nàng cũng biết đó là Kiến Thâm.

Nàng hỏi: “Tấu chương phê xong rồi sao?”

Ngài gật đầu, tuy nàng không nhìn nhưng vẫn biết ngài vừa gật đầu, thực sự rất quen thuộc, giống như là cùng một người vậy. Nàng nói: “Năm ấy khi ngài mười một tuổi, có phải ngài đã phái người giết chết Đỗ Giam Ngôn không?”

Ngài lại gật đầu, điều này căn bản không cần phải giấu diếm.

“Vì sao? Một đứa trẻ mới mười một tuổi, sao có thể độc ác như vậy?”

Hắn trầm tư trong chốc lát rồi thản nhiên trả lời: “Không vì sao cả. Nếu không làm vậy, nàng sẽ không thể là của ta.”

Nàng quay đầu, thấy ngài đang lẳng lặng nhìn nàng, dưới ánh mặt trời, chiếc hoàng bào trên người ngài sáng rọi kỳ dị. Ngài chỉ im lặng nhìn nàng chăm chú mà nàng lại thấy đáy lòng đau xót.

Nàng khẽ mỉm cười, ngài cũng cười khẽ.

Ánh tịch dương dần dần buông xuống, thời gian không còn nhiều nữa.

Nàng kéo tay ngài, hai người sóng vai nhau đứng dưới ánh hoàng hôn.

Nàng nói: “Ngài có biết? Chàng nói với ta, đừng quên tên chàng, những lời này, ta vẫn khắc ghi suốt đời”

Ngài trầm mặc không nói, đau lòng như chết, đã lâu như vậy, cho dù cố gắng đến đâu, thì kết quả cuối cùng cũng vẫn là thất bại.

“Nếu có thể quay lại, ngài sẽ làm thế nào?”

Ngài trả lời: “Nếu có thể làm lại, hết thảy sẽ vẫn như vậy.”

Mặt trời dần dần hạ xuống, quang huy cuối cùng chiếu lên mặt đất dịu dàng mà tĩnh mịch. Hoàng cung cũng tĩnh lặng tựa hồ không có hơi người, vì thế trời đất dường như chỉ còn chút không gian.

Mùa xuân năm ấy, Vạn quý phi không bệnh mà mất.

Trước khi nàng mất, ta đã cảm nhận được ngày này cuối cùng cũng tới, chẳng qua, khi nó thực sự tới, ta vẫn thấy luống cuống tay chân.

Trong ký ức của ta, từ khoảnh khắc mở mắt ra, ta đã thấy gương mặt tươi cười của nàng, mà nay, nàng lại rời ta mà đi.

Vì thế, ta liền bỗng nhiên thở phào một hơi, giống nhau gánh nặng từ lâu rốt cục cũng có thể buông xuống.

Ngày hôm đó, Hữu Đường vội vàng xông tới, chưa kịp thông báo đã xông vào thư phòng. Ta mỉm cười nhìn đứa con ta yêu quý nhất, sắc mặt nó có chút tái nhợt, ta nhìn thấy sự hoảng loạn trong đôi mắt nó.

Nó nói: “Phụ hoàng, Vạn quý phi đã qua đời.”

Ta sửng sốt nhưng cũng không quá giật mình, ta nói: “Làm sao có thể?”

Nó đáp: “Con không biết, khi con tới thỉnh an, thì Vạn quý phi đã mất rồi.”

Ta cười cười, nói vô cùng bình tĩnh: “Trẫm biết rồi.”

Nó có chút giật mình chăm chú nhìn ta, nó nói: “Phụ hoàng, người không bị thương sao?”

Ta cũng không trả lời, lúc này đương là mùa xuân, có rất nhiều tơ liễu bay trong gió. Thành Bắc Kinh cứ tới mùa này, tơ liễu lại bay đầy trời tựa như những bông tuyết.

Ta liền ngâm đoạn trong Kinh Thi:

“Tích ngã vãng hĩ,

Dương liễu y y,

Kim ngã lai tư,

Vũ tuyết phi phi.” (*)

Dịch (nguồn nhantu.net):

Khi đi tha thướt càn dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Hữu Đường ngạc nhiên nhìn ta. Ta nói: “Hữu Đường, con không hận nàng sao?”

Nó nghe xong có vẻ kinh hãi trong lòng, sau đó nó cẩn thận quan sát sắc mặt ta. Ta nghĩ nó nhất định đang cân nhắc xem nên trả lời ta thế nào. Ta mỉm cười: “Hữu Đường, hãy nói thật với trẫm! Trẫm là phụ thân của con, trong lòng con nghĩ gì đều có thể nói với trẫm.”

Nó có chút cảm động nhìn ta, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Hận.”

Ta cười cười, “Trẫm đoán con cũng nên hận nàng.”

Ta lại bỏ thêm một câu: “Không chỉ có con hận nàng, trẫm cũng hận nàng.”

Ta thấy nó giật mình thì khẽ cười:

“Hữu Đường, trước con, nàng đã giết rất nhiều con trai trẫm, vậy nên trẫm hận nàng.”

“Có điều, giờ đây trẫm cũng không còn hận nàng nữa, tất cả đều chỉ là duyên phận mà thôi, trẫm không có cách nào tránh được số phận ấy. Thật ra, nàng cũng giống trẫm.”

Ta nhớ tới hai gò má tái nhợt của Trinh Nhi bỗng cảm thấy bi ai.

Ta nói: “Hữu Đường, trẫm đã già rồi, về sau, triều sự đều giao cho con đi!”

Hữu Đường trầm mặc nhìn ta, sau một lúc lâu nó mới cất tiếng, từng chữ từng chữ: “Phụ thân, con hận bà ấy, không chỉ là vì bà ấy đã giết chết mẫu thân của con, mà còn bởi bà là thê tử của người.”

Lòng ta cả kinh, nó bi thương nhìn ta, nói:

“Năm nay con mười tám tuổi, con nghe nói khi người mười tám tuổi đã muốn lấy bà làm vợ.”

Nó bỗng nhiên xoay người bỏ đi, bóng dáng của nó tịch mịch mà cô độc, ta bỗng nhận ra, những năm gần đây, ta vẫn xem nhẹ con của mình.

Nhưng ta cũng là một kẻ ích kỷ.

Ta cũng không thể sống trong một thế giới không có Trinh Nhi. Từ trước tới nay, thế giới này dường như chỉ là một phần của nàng.

Sau bảy ngày không lên triều, ta tuyên bố Thái tử giám quốc còn ta thì suốt ngày ở trong Ninh Trinh cung, không gặp bất cứ người nào.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ngày càng thêm chậm, ta chỉ mới bốn mươi mà tóc bạc đã đầy đầu.

Ninh Trinh cung vẫn không có bóng dáng của cung nhân, cuộc sống hàng ngày của ta đều do một lão thái giám hầu hạ, trừ việc đó ra, Hữu Đường vẫn theo lệ hằng tới báo cáo những đại sự trong triều.

Sau đó không lâu, ta nói với nó:

“Mọi chuyện con cứ quyết định đi! Không cần tới nói cho trẫm nữa.”

Nó do dự nhìn ta, khoảng thời gian này, ta già đi rất nhanh, thuốc bổ nó sai người mang tới đều bị ta đổ sạch.

Bi thương ánh lên trong mắt nó thường khiến ta đau lòng, nó nói: “Phụ hoàng, vì sao người lại sa sút tinh thần đến vậy?”

Ta cười cười không nói.

Nó không kìm được nói: “Nếu Vạn quý phi dưới đất có biết, bà nhất định không mong người biến thành như vậy.”

Ta trầm mặc rồi nói “Hữu Đường, con phải làm một hoàng đế tốt, nhất định không được giống trẫm.”

Nó rút cục cũng chảy nước mắt, nó quỳ gối trước mặt ta, ôm lấy hai chân ta, nó nói:

“Phụ thân, người là một hoàng đế tốt.”

Ta vuốt ve tóc nó, chỉ từng có một lần con ta gần gũi với ta như vậy là lúc ta nhìn thấy nó lần đầu tiên, nó từng ôm ta thế này.

Ta nói: “Con là một đứa trẻ tốt, còn thông minh hơn trẫm, lại không cần người khác chăm sóc.”

Nó không nói, vẫn đang ghen ngào không ngừng.

Sau đó, nó lấy từ trong áo ra một miếng ngọc bội hình hổ, “Phụ thân, hồi trước khi Quý phi mất, con đã trộm khối ngọc bội này.”

Nó đem ngọc bội đặt vào tay ta, ta cầm lấy chậm rãi vuốt ve.

Ta đã sớm phát hiện nó biến mất, nhưng lại chưa từng hỏi tới chuyện này.

Hữu Đường nói với ta: “Phụ thân, chẳng lẽ người muốn sống trong bóng ma của bà ấy đến hết đời?”

Ta cười cười: “Con trai, những ngày thế này không còn lâu nữa đâu.”

Cha con ta im lặng nhìn nhau, màn đêm bắt đầu buông xuống, linh hồn của Trinh Nhi tựa hồ đang ở nơi nào đó dõi theo chúng ta.

Con trai ta bỗng nói: “Phụ thân, con có cảm giác dường như Quý phi vẫn còn ở nơi này.”

Ta ngẩng đầu nhìn chung quanh, bóng cây dâu in lên song cửa sổ, vài tiếng côn trùng kêu truyền đến. Ta nắm lấy tay Hữu Đường, tay nó lạnh như băng, ta nói: “Đúng vậy, Hữu Đường, chúng ta đều cảm thấy nằng.”

Mùa thu năm ấy, Thành Hóa hoàng đế không bệnh mà mất, Chu Hữu Đường nối ngôi, hiệu Hoàng Trị.

(*) Bốn câu thơ trong bài Thái vi, thuộc phần Tiểu nhã trong tác phẩm kinh điển của Nho gia – Kinh Thi. Đây là lời của người xuất chinh, hồi tưởng ngày ra đi dương liễu phát phơ, nhưng ngày về mưa tuyết đã giăng đầy trời. Đoạn thơ thể hiện sự luân chuyển đầy thi vị, hùng vĩ của cảnh vật qua thời gian và nỗi nhớ tiếc, bàng hoàng của người ra trận.

~HẾT~



Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-xua-trong-nhung-nam-thanh-hoa>